

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 27

Ple del Parlament

Sessió 16, primera reunió, dimarts 2 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica 300-00064/13	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials 300-00057/13	12
Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia 300-00058/13	18
Interpel·lació al Govern sobre el finançament dels governs locals 300-00061/13	24
Interpel·lació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local 300-00062/13	29
Interpel·lació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra 300-00063/13	36
Interpel·lació al Govern sobre el futur d'Europa 300-00066/13	43

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 16.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i la consellera de Drets Socials.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 23/2021, de 19 d'octubre, de modificació del Decret llei 18/2021, del 27 de juliol, sobre l'increment retributiu per a l'any 2021 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2014 per al personal del sector públic de la Generalitat (tram. 203-00013/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
3. Projecte de llei de la ciència de Catalunya (tram. 200-00002/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 103, 7).
4. Proposició de llei per a la internalització del transport sanitari (tram. 202-00018/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 91, 9, esmena presentada: BOPC 129, 64).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió de les residències per a gent gran (tram. 252-00010/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem, Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 103, 101).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió específica per a la tramitació de textos consolidats (tram. 252-00012/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 133, 40).
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica (tram. 300-00064/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00057/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia (tram. 300-00058/13). Grup Mixt. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el finançament dels governs locals (tram. 300-00061/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local (tram. 300-00062/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00063/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el futur d'Europa (tram. 300-00066/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari (tram. 300-00059/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la transformació del sistema sanitari (tram. 300-00065/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada (tram. 300-00060/13). Marc Parés Franzí, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat pública i la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 302-00042/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la T-Mobilitat (tram. 302-00043/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat de l'Administració de justícia (tram. 302-00044/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels espais agraris (tram. 302-00045/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya (tram. 302-00046/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'Afganistan i el paper de la Generalitat en l'acollida de refugiats i el respecte als drets humans (tram. 302-00047/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció econòmica per a combatre la concentració de la riquesa i les desigualtats socials (tram. 302-00048/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

La presidenta

Molt bona tarda. Comencem aquesta sessió del Ple.

I voldria començar fent una reflexió. Aquests dies està tenint lloc a Glasgow la cimera contra el canvi climàtic. És evident que vivim uns temps complicats, amb una crisi sanitària, amb una crisi econòmica, a Catalunya també patim una crisi democràtica, però també hem de parar atenció a aquesta crisi, que és global i que afecta el nostre futur i fins i tot la nostra pròpia supervivència.

Segurament, massa sovint la ciutadania té la percepció de que els polítics anem tard i malament a l'hora de prendre decisions que siguin útils i valentes i que afavoreixin aquesta lluita contra l'emergència climàtica. Convido, doncs, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra a actuar amb la màxima diligència, rigor i eficàcia per posar..., o contribuir a posar remei a aquesta gran amenaça per al nostre planeta.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

També, malauradament, abans de començar l'ordre del dia d'avui, he de comunicar-vos una nova víctima de la violència de gènere. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el dia 31 d'octubre va morir assassinada la Maria Isabel, a la localitat de Ripoll. I en nom de la cambra lamento i condemno aquest crim i reitere el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record. Traslladem tot el suport del Parlament de Catalunya als familiars i amics de la víctima.

Com saben, d'acord amb el protocol de dol del Parlament contra les violències masclistes, que va ser aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència convocarà un minut de silenci aquesta tarda, quan es produeixi la suspensió de la sessió i abans de la constitució de les comissions que estan previstes per avui, davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Els informo, també, que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici del 2021 hi ha un total de 1.559 víctimes, persones mortes o desaparegudes a la Mediterrània.

Finalment, la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple, i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí a les nou com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica

300-00064/13

Passem, doncs, al proper punt de l'ordre del dia, que serà la interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Aquesta interpellació al Govern sobre polítiques previstes per afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica, doncs, la fem a vostè, consellera del Departament d'Acció Climàtica, però entenent que el tema que explicarem, que exposarem al llarg d'aquesta intervenció és transversal i afecta totes les conselleries d'aquest Govern, i també, doncs, aprofitem per ja interpellar el propi president, que ens va dir que treballaria per fer aquesta legislatura una república verda.

Consellera, ens trobem davant del repte més gran d'aquest segle XXI, un repte complicadíssim, que no tenim clar com superarem com a humanitat una crisi del clima comú que ens està portant i ens portarà inevitablement a un final de segle amb unes temperatures molt més elevades que les actuals, arribant a superar els quatre graus d'augment mitjà respecte al propi principi de la revolució industrial –parlem de ja fa uns anys. Això equivaldria, doncs..., aquest canvi de temperatura equivaldria a la variació més gran de temperatures que ha passat des de fa 1 milió d'anys. Avui en dia aquesta variació ja és d'1,2 graus.

Però cal tenir en compte on vivim. Vivim a la Mediterrània, vivim als Països Catalans, i l'impacte del canvi climàtic està sent molt superior, doncs, a la mitjana mundial; de fet, un vint per cent superior. I això no ho diem nosaltres, sinó que ho diu la xarxa independent d'expertes en canvi climàtic i ecològic a la Mediterrània, que, entre d'altres, compta amb el suport de la Unió per la Mediterrània o la mateixa ONU, l'Estat francès i la pròpia Generalitat de Catalunya.

Tots els informes ens indiquen clarament que el nostre país rebrà molt fort les conseqüències d'aquest canvi climàtic. I exemples clars els veurem, per exemple, doncs, a la costa, on veurem la desaparició o reculada massiva de platges, com el golf de Roses, la pròpia costa de l'àrea de Barcelona o la costa de Tarragona.

Però encara hi som a temps –no del tot–, som a temps de revertir mínimament aquest canvi; no d'aturar-lo. I hi som a temps perquè les conseqüències a les diferents ciutats seran diferents segons si tallem d'arrel ja amb la contaminació i les emissions de gasos o seguim pel mateix camí d'emissions com actualment estem fent.

Novament estem avisats, un altre cop; està a les nostres mans, doncs, decidir el camí a prendre: o mitigar o empitjorar. A bé no hi podem anar, i mantenir, doncs, el que tenim ara ja és evident que amb tot el que hem provocat no podrà ser així.

També veurem als Pirineus un canvi important: abans del 2050, és a dir, d'ara al 2050, veurem com desapareix la meitat de la neu que tenim. Els deltes, com el de l'Ebre, però també els aiguamolls de l'Empordà, els veurem desaparèixer. Viurem i vivim una reducció dràstica de la biodiversitat arreu del nostre país. El setanta-cinc per cent de les espècies ja estan en perill. De fet, l'informe Estat de la natura a Catalunya 2020, una primera avaluació de la biodiversitat basada en la millor evidència científica, ja ens diu que Catalunya viu un declivi progressiu i generalitzat de la seva

biodiversitat. En el document, de fet, es veu com les poblacions tant de vertebrats com d'invertebrats sobre les que tenen dades de seguiment a llarg termini han perdut de mitjana un de cada quatre individus, és a dir, un vint-i-cinc per cent, en els darrers divuit anys.

També podem parlar de les precipitacions: es preveu una pèrdua del quaranta per cent a l'estiu, a mitjans de segle. Catalunya podria tenir un mes més d'estiu d'aquí al 2050, si es compleixen, doncs, les previsions –que no fem nosaltres, sinó que fa el Meteocat. De fet, l'organisme ha presentat un estudi que analitza els possibles escenaris climàtics en els propers trenta anys i tot indica que la temperatura pujarà fins a tres graus mínim, de temperatura, al nostre territori; que abundaran els períodes de sequera i augmentaran els dies sense pluja, i la tardor cada vegada serà més càlida..., quedarà fins i tot eclipsada pel propi estiu.

Del sistema alimentari no cal que en parlem, actualment la sobirania alimentària es calcula que és d'un quaranta per cent en el propi territori, però alhora veiem com amb el canvi climàtic a les pròpies terres, per exemple a Tarragona, el quaranta-dos per cent del sòl està en perill greu de deteriorament, és a dir que comença la desertització. Però no només és a Tarragona, sinó que això també passarà, en menor mesura, a Girona i a Lleida.

També veiem com l'afectació a les zones més poblades del país..., el corredor del Baix Llobregat, Barcelona –amb la Barceloneta, el port o el Poblenou– o el Maresme, especialment, on hi viuen centenars de milers de catalans i catalanes, doncs, veuran desaparèixer tota la seva costa. Per tant, no és només un problema, doncs, de la pagesia o del Pirineu, sinó que realment estem davant d'un problema global.

I no cal parlar dels desastres naturals, com ja ens ha passat amb el Gloria, al gener del 2020, que cada vegada, doncs, seran fenòmens més extrems, més violents i que augmentaran.

I davant de tot aquest desastre, què fem a Catalunya? Doncs, al nostre entendre, continuem siguent una potència fòssil que mira massa cap a un altre costat enmig d'aquesta greu crisi climàtica. Com pot ser, consellera, que no es calculi la petjada ecològica des del 2003, divuit anys sense que es calculi?

Però el 2017 vam aprovar la llei del canvi climàtic catalana, que per nosaltres ja va néixer insuficient. De fet, preveu la reducció del quaranta per cent dels gasos el 2030 només, quan entenem que hauríem d'anar cap al cinquanta-cinc per cent, com ens diuen a Europa.

I aquí cal sumar-hi la desgràcia de la llei del clima espanyola, que ja contempla una reducció encara molt més petita, d'un vint-i-tres per cent del CO₂, per al 2030, no? Un nou escàndol. Però, bé, aquí no passa res i s'incompleixen, doncs, les directives europees sempre que faci falta.

I de la llei del canvi climàtic, doncs, veiem que els impostos nous sobre les grans activitats econòmiques i els vaixells no arriben. Tampoc veiem, doncs, els pressupostos del carboni, que ja hauríem de tenir-los aquí des de finals del 2020. Esperem, doncs, que ara, aquest proper any, els tinguem sobre la taula, perquè és molt important per definir la quantitat d'emissions que cada sector econòmic podrà tenir durant un temps determinat.

I mentre no fem això, sí que tenim grans empreses... –parlaré de les quinze més grans, les que hem demanat que compareguin a la Comissió d'Acció Climàtica d'aquí del Parlament–, són grans petroleres, cimenteres, químiques, energètiques, etcètera, que segueixen fent negoci destruint el clima. Aquestes quinze empreses contaminants tenen la titularitat de gairebé una de cada quatre tones equivalents de CO₂ del total emès a Catalunya, per exemple, l'any 2019. De fet, les cinc empreses més contaminants del país emeten per sobre de la quota d'emissions que tenen atorgada; però no són només les cinc, de les quinze més grans de Catalunya –les més contaminants–, dotze incompleixen. És una dada inquietant que ens diu que aquí cal mà ferma i actuació de l'autoritat pública ambiental.

Alhora, doncs, veiem un decret de renovables que, al nostre entendre, queda curt. Sí que hi ha millores en el decret, però no substancials. Per nosaltres, doncs, teníem l'oportunitat de crear un model democràtic i descentralitzat i ens hem quedat coixos, ens hem quedat curts amb aquesta modificació.

Tampoc veiem clar els fons europeus del Next Generation. Teníem una nova oportunitat davant i la deixem perdre, perquè no veiem enlloc iniciatives de mitigació de gasos, iniciatives de protecció costanera o d'industrialització verda real més enllà de l'electrificació massiva de cotxes, que nosaltres considerem inviable per l'escassetat de minerals rars que ja comencem, doncs, a tenir en l'actualitat.

Consellera, no és una qüestió de voluntats individuals, sinó de regulació pública en favor del bé comú. Davant d'aquest impacte al nostre país, quines propostes ens fa el Govern o els partits que formen part del Govern? Ens proposen, doncs, l'ampliació de l'aeroport, del port de Barcelona, del de Tarragona o, fins i tot, celebrar els Jocs Olímpics; la mateixa lògica desenvolupista, «desarrollista», com li'n vulguin dir, fòssil del capitalisme de sempre. Dependència, novament, del país, del sector turístic..., i ser el balneari d'Europa.

I nosaltres no podem defensar aquesta república verda en cap cas. Nosaltres estem aquí, doncs, per proposar alternatives i per realment creure'ns que aquest canvi climàtic ens està afectant –i molt– i afectarà les properes generacions, però no a finals de segle, sinó en qüestió de trenta o quaranta anys, i menys, fins i tot, amb el ritme accelerat que hem agafat. I ara mateix, doncs, hem de prendre decisions valentes tal com al principi ens deia la presidenta del Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, molt bona tarda a totes i a tots. Diputat Cornellà, deixi'm començar amb una xifra que respon, sens dubte, a la dualitat que plantejava. Bé, de fet, no plantejava una dualitat, ho plantejava molt en general, però, en qualsevol cas, crec que en aquesta interpellació sobre acció climàtica, també sobre crisi energètica, hi és benvinguda, que és la xifra de setanta-dos. Setanta-dos és el percentatge de gasos d'efecte hivernacle del nostre país que tenen relació amb l'energia.

I això que ens ve a dir? Doncs que la transformació energètica, sens dubte, és extremadament necessària i, de fet, deixi'm dir també, l'única via per actuar o una de les úniques vies per actuar davant l'emergència climàtica. Perquè com a Govern, però també com a societat, hem de ser molt conscients que l'emergència climàtica –i vostè ho ha dit– és el repte del segle. És un repte que té la humanitat davant, però que, com no pot ser d'una altra manera, Catalunya no se n'escapa.

I, per tant, cal actuar ja. Cal actuar ja perquè fins ara no ho hem fet prou –i també ho ha dit vostè. De fet, no ho hem fet prou. Malgrat cimeres, malgrat informes que ens alertessin ja des de principis dels anys setanta, eh? Cal actuar ja perquè tenim una llei de canvi climàtic –que vostè també hi ha fet referència–, que aquest país va aprovar, que aquest Parlament va aprovar l'any 2017.

Però sobretot cal actuar ja i amb molta diligència per arribar l'any 2050 a ser un país completament descarbonitzat, energèticament democràtic, inclús i, alhora, també, distribuït. I és en aquest sentit, i ara que ja ha arrencat, doncs, la COP26, la cimera de Glasgow, que fem o hauríem de ser capaços de fer que tot plegat tingui realment sentit. I ser, evidentment, com no pot ser d'altra manera, valents per donar sentit també a aquesta transformació verda a la que aspira aquest Govern i aquest país.

Avui també cal dir que Catalunya compleix, l'any 2020, els objectius europeus d'emissions de gasos amb efecte hivernacle. Això ho podem dir, eh? Una primera estimació des del departament apunta una reducció de les emissions de més del dotze per cent respecte del 2019, d'un trenta-tres per cent per sota dels valors de l'any 2005 i, per primera vegada, inferiors als nivells que teníem al nostre país l'any 1990.

Com saben, l'any 2020 és aquell per al que la Unió Europea va establir uns objectius energètics i també uns objectius climàtics coneguts com a 20-20-20, que eren reduir les emissions globals de gasos d'efecte hivernacle un vint per cent respecte al 90, augmentar la proporció de l'ús de renovables un vint per cent i millorar l'eficiència energètica en el mateix percentatge. És evident que, de tot plegat, on hem de prémer l'accelerador, sense cap mena de dubte, és en l'ús de les renovables. Aquesta transició energètica que estem obligats a fer, però –i vostè ho comparteix de ben segur amb mi– no la podem fer de qualsevol manera. És cert que venim d'uns quants anys d'aturada, d'aturada en sec de les energies renovables, i que qui ens apressa ara, per dir-ho d'una manera, doncs, és qui llavors també d'alguna manera ens frenava, eh?

Malgrat l'emergència, tenim la certesa absoluta que no només volem canviar els recursos, que també, sinó que volem canviar, i en això estem concentrats i en això estem decidits, el model. I que no hi surtin guanyant els de sempre, aquestes empreses de les quals vostè ens parlava.

Per desenvolupar un bon model basat en les energies renovables cal saber quines són les seves necessitats i també quines són les necessitats del país que volem; quin és el model de país que volem.

I és per això que volem una transició energètica que es fomenti bàsicament seguint el següent model: per nosaltres és vital que sigui distribuït, sens cap mena de dubte; que sigui fet amb cohesió territorial –no ho podem fer d'esquena al territori– i, per últim, que sigui democràtic, i sobretot, perquè ara en tenim l'oportunitat, que sigui participat.

No podem repetir el que va passar amb les centrals hidroelèctriques al Pirineu, eh?, pobles on els seus terrenys fèrtils van quedar en aquell moment absolutament negats d'aigua, absolutament inundats, i on no els va arribar l'electricitat justament fins més de dues dècades després, concretament vint-i-tres anys després que arribés l'electricitat a la gran capital, que arribés a Barcelona. Tampoc volem centres..., tampoc volem centres macroproductors que provoquin que l'energia s'hagi de distribuir en línies d'alta tensió, i és per això que s'ha d'imposar, sens dubte, aquest model, eh?: un model distribuït, un model transformador de l'economia i de la societat. En definitiva, volem un model energètic sostenible, respectuós i acordat amb el territori.

Ho dèiem també fa dies amb el president Aragonès: és tan important el què com el com, i el pas cap a un model energètic sostenible sens dubte ha d'anar acompanyat d'una democratització del model energètic cent per cent renovable, cent per cent democràtic i també de proximitat. En definitiva, cohesió territorial per deixar de ser el país de l'«aquí no» i ser el país de «d'aquesta manera sí i aquí també».

La transició energètica no ha de ser un simple canvi de recursos energètics fòssils i radioactius per recursos renovables, que també, òbviament. Nosaltres hi volem introduir un fort component d'empoderament social. Ara en tenim l'oportunitat i hem de ser capaços de no perdre-la. Necessitem, doncs, un model que posi les comunitats energètiques locals amb participació de la ciutadania al centre de la producció de l'energia elèctrica. El replantejament en l'àmbit energètic ha de ser total, absolutament total. Hem d'avançar cap a una economia i una societat de baixa intensitat energètica i de baixa emissió de carboni.

Per això també –hi torno– fa quinze dies vàrem presentar juntament amb el president Aragonès el full de ruta per conduir la transició energètica del nostre país. Aquest nou decret llei aprovat dimarts passat n'ha estat un primer pas, només un primer pas. Un full de ruta dissenyat, com vostè sap, en tres escenaris: l'any 2030 haurem hagut d'arribar al 50 per cent de renovables –el 50 per cent–; l'any 2040 viurem l'apagada de les nuclears, i l'any 2050 haurem assolit la neutralitat en les emissions de carboni.

I les principals mesures d'aquest full de ruta jo crec que són també conegudes, però les podem explicar tantes vegades com faci falta, perquè de ben segur sempre hi haurà algú que no les haurà escoltat. És a dir, en primer lloc, la creació de la xarxa d'oficines comarcals de la transició energètica, una xarxa de tècnics que, sens dubte, abans d'acabar l'any, aquest desembre, m'atreveixo a dir, doncs, ja tindrem situats en cada una de les comarques per donar suport als municipis. Per nosaltres això és molt important. Hem de fer això acompanyats dels nostres pobles i de les nostres ciutats, i sens dubte també els hem de posar recursos i els hi hem de posar fàcil, i quan dic «recursos» dic recursos humans i també recursos monetaris.

En segon lloc, l'aprovació del pla territorial sectorial de les energies renovables al nostre país. Vostè n'ha parlat i és extremadament important. Ha de ser aquell document que ens ajudi a tenir una planificació de les infraestructures energètiques que necessita el país i que haurà d'estar aprovat pel Govern l'any 23, al més aviat possible. Ens hagués encantat, ens hagués agradat que aquesta planificació ja hi fos, però no ha estat així. Vostè també ho coneix. Ho considerem una oportunitat. Serà el primer pla que naixerà del debat municipal, amb presència de tots els actors de la comarca. I quan dic «tots els actors» em refereixo a actors energètics ambientals, de governança i també sens dubte veïnals.

En tercer lloc –n'ha parlat vostè també quan parlava de la llei del canvi climàtic, que va adoptar les bases de la llei de transició energètica–, doncs, el que portarem serà la llei de transició energètica, i aquí tots vostès, tots els diputats i diputades, evidentment hi entraran en joc.

En quart lloc, impulsarem l'estratègia de la bioenergia de Catalunya –molt important–, i aquí la relacionarem amb l'estratègia de bioeconomia del país, també per aprofitar la biomassa i el biogàs, també per nosaltres important.

I en cinquè lloc, la creació de l'energètica pública per tal de fer des de l'Administració, poder incidir des de l'Administració en el sector energètic, per poder definir i no només definir, sinó també, tan important, planificar. No volem una simple comercialitzadora. Volem anar molt més enllà. Necessitem que aquesta energètica produeixi i gestioni energia, i que la produeixi sobretot en aquells espais de proximitat on no tenen interès els grans promotors energètics, i això vol dir edificis públics, infraestructura pública, carreteres, embassaments, canals i un llarg etcètera. I també que entri en la gestió pública... –per nosaltres també molt important, eh?–, la gestió pública de les centrals hidroelèctriques, de les quals en caduquin les concessions.

En definitiva, si no ho fem nosaltres, ens ho faran, tot plegat. I ja saben com ho fan els de sempre, eh?, no podem caure en mans dels grans oligopolis i hem de defugir aquest model extractivista que només mira en benefici propi.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, en el torn de rèplica, té la paraula el diputat Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellera, bé, no som els d'«aquí no i aquí tampoc», som els d'«aquí sí i sempre». Els del no són els negacionistes, els que fan veure, doncs, que això no està passant, que el canvi climàtic no és real, que no estem vivint una transformació que deixarà el nostre país i tot el món potes enlaire. Aquests són els del no. Nosaltres som els del sí, ben fet, planificat i d'acord amb el territori.

Dir-li també que en temps del president Torra i el conseller Calvet es va fer, com ja sap, la primera Cimera Catalana d'Acció Climàtica, amb uns resultats, doncs, imperceptibles per un balanç climàtic del país, és a dir que realment per massa no va servir. Però com a mínim es va fer un primer intent de cimera, doncs, al nostre país per parlar-ne i parlar-ne de cares entre tots i totes.

Però passa el temps i res avança; encara no tenim cap pla de mitigació de les emissions ni cap pla d'adaptació al litoral ni al Pirineu ni a l'agricultura, ni a res. I el temps va passant, i, com tots veuen, les coses van a pitjor, no hi ha res que vagi millor.

Tampoc no s'ha creat l'assemblea ciutadana pel clima, promesa per vostè, consellera, per als cent primers dies de govern, i aquests crec que ja han passat i encara no la tenim aquí, tot i que hi ha la voluntat de fer-la, n'estem convençuts.

Tampoc, per no tenir, doncs..., el Govern ni s'ha preocupat d'actualitzar el tercer informe sobre el canvi climàtic a Catalunya, que es va fer, el darrer, el 2016; ja han passat cinc anys i tampoc no s'ha ni renovat aquest informe, que s'havia fet amb anterioritat ja diferents vegades –era el tercer informe.

Consellera, al nostre entendre aquest amagar el cap sota l'ala sembla més propi de la rutina dels governs autonòmics que ens precedeixen que no pas, doncs, del moment actual que vivim, no? L'aposta cega pel partenariat publicoprivat amb aquestes grans empreses extractivistes que..., de tal manera que els governs haurien de defensar l'interès general però acaben esdevenint socis no?, de lobbys fòssils, com per exemple de les energètiques, les elèctriques o els fons voltors. I és així que fem república? És així que volen fer república verda? Aquestes empreses no es poden tocar o sí que les podem tocar? O poder ja hem de començar a tocar-les i denunciar, com ja hem fet moltes vegades, doncs, la connivència amb certs partits polítics, per les seves portes giratòries i la col·locació de càrrecs polítics un cop deixen la política?

I el tema més important: de què viurà Catalunya d'aquí al 2050 si desapareixen les platges, si desapareix la neu, si tot queda submergit a la nostra costa, ni que sigui parcialment, l'aeroport del Prat i els ports de Barcelona i de Tarragona? Quines alternatives estan treballant davant d'aquesta crisi energètica, climàtica, doncs, que estem vivint, aquesta crisi existent? El que està clar és que no podem continuar amb el mateix model com en l'actualitat i fer veure que re no passa; no podem continuar amb el monocultiu turístic, amb la logística, perquè això no té cap viabilitat en un futur molt pròxim.

Catalunya ha de ser, serà *climate friendly* o no serà. Consellera, això li hauria d'interessar tant a vostè com a tota la ciutadania del país. Hi ha una generació jove que espera i es mereix tenir futur i tenir-lo aquí en el nostre país i no haver de marxar.

Com ja vostè ha dit, posi les eines per descarbonitzar almenys el cinquanta-cinc per cent de les emissions abans del 2030, que és el que ens diu el Consell d'Europa. No ens conformem a que «fins al 2020 hem complert els objectius»; eren objectius molt petits, molt minsos. Els que nosaltres li proposem són objectius importants i de país; són uns objectius en els quals cal posar ja en marxa una àmplia aliança ciutadana per protegir el nostre poble d'una amenaça anunciada. I no perquè ho diguem nosaltres; li he fet esments de molts informes a nivell d'aquí, però també internacionals, fets per experts, i no dubtosos de ser de la CUP, sinó de ser experts a nivell mundial i reconeguts, que ens diuen tots exactament el mateix i ens ho diuen en format tou, perquè sempre ens diuen les previsions més baixes, no les més altes. Imagini's la catàstrofe que ve.

Compartim aquestes prioritats per Catalunya? Esperem que sí, i que ens hi posem, doncs, de manera urgent.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula la consellera Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé; moltes gràcies, senyor Cornellà. D'acord amb moltes de les coses que vostè ha exposat en aquesta, també, segona intervenció. Més enllà de que els experts siguin sospitosos de ser de la Candidatura d'Unitat Popular o d'Esquerra Republicana o del Partit Socialista, això és igual, les dades han de ser dades rigoroses i és on ens hi hem d'enfocar, sens dubte, totes i tots.

També vostè ho ha dit, eh?; la lluita contra el canvi climàtic val a dir que ja l'hem perduda, l'hem perduda com a humanitat. Aquesta lluita ja l'hem perduda. No cal lluitar contra el canvi climàtic. Ara el que ens toca fer és adaptar-nos-hi i mitigar-lo tant com sigui possible, i en això estem absolutament preocupats. No faltarà valentia en aquest Govern; li ben asseguro que no faltarà valentia per part de la conselleria que tinc l'honor d'encapçalar. Sens dubte, el canvi climàtic és el repte..., no només el repte ambiental més important que té la humanitat a dia d'avui –vostè ho apuntava al principi– és *el repte*; només hi ha aquest, és *el repte*, perquè ho engloba de manera transversal absolutament, absolutament tot.

Deixi'm fer-li un parell d'aclariment respecte a alguna de les informacions que vostè ha donat que no hi estic massa d'acord, eh? Una la comparteixo absolutament, que és que els objectius han de ser, sens dubte, ambiciosos. Veurem també què en surt d'aquesta COP26, però nosaltres, evidentment, hem d'abraçar-los tots i tots. L'objectiu de la reducció dels gasos d'efecte hivernacle, per nosaltres també és la mateixa xifra que deia vostè, eh?, que és aquest cinquanta-cinc per cent. En cap cas ens quedarem amb el quaranta, per molt que el 2020 complim, evidentment, amb els paràmetres.

Conscients de la pèrdua de biodiversitat –en parlarem en qualsevol altra ocasió també en aquest hemicicle, perquè això, evidentment, va a través de la llei de biodiversitat, que ara no em donarà temps de parlar-ne–; conscients també de la disminució de les pluges, de l'augment de la temperatura, de la sequera, etcètera. En tot això estem preocupats.

Deixi-me-li dir dir també que l'assemblea ciutadana pel clima és de les primeres coses que vaig fer, no els primers cent dies, sinó que m'atreveixo a dir els deu primers, i ho estem treballant amb tots ells. És un tema, com vostè sap, complex, i el que no farem és el «*queda bien*», eh? Això volem fer-ho bé, volem que sigui una participació efectiva i amb un grup de treball ho estem treballant amb tots els que porten la iniciativa. És a dir que sens dubte ens en sortirem, i li asseguro que ho farà bé, que ho farem bé.

L'impost d'emissions, que vostè també me'n parlava. L'impost d'emissions del CO₂ als vehicles ja s'està recaptant. La recaptació correspondrà a l'exercici 2020. S'estima en uns 66 milions d'euros, i en el 22 aquesta recaptació serà superior, pel que es preveu, a 160 milions d'euros, atès que, en l'exercici 20, en ser el primer any, doncs, els tipus impositius seran menors.

El Fons Climàtic –que també n'ha parlat– es nodreix en un cinquanta per cent de la recaptació de l'impost a les emissions de CO₂ dels vehicles. La Comissió del Fons Climàtic, prevista en el Decret 33/2020, de 18 de febrer, estableix el funcionament del Fons Climàtic, que ja es va constituir l'abril del 21 i ja va acordar un conjunt de projectes, per import de 8 milions d'euros, que podrien ser susceptibles de rebre finançament del fons.

El Fons de Patrimoni Natural també es nodreix de l'altre cinquanta per cent de la recaptació de l'impost de les emissions del CO₂ per vehicles, com vostè també coneix perfectament.

L'impost de les emissions portuàries de grans vaixells –vostè també n'ha parlat–, doncs hi ha el compromís, evidentment, de presentar-ho en aquest Parlament justament aquest any, eh?, en la llei de mesures, per aplicar-se ja l'any vinent. És a dir, l'hi repeteixo, valentia, sens dubte, no ens en faltarà.

Ha parlat també d'agricultura, d'una manera ràpida, perquè no donava per més. Aquí també els ajuts agroambientals que estan inclosos en el PDR pel nostre país s'estableixen per fomentar, doncs, pràctiques agrícoles que contribuiran a la protecció i la millora del medi ambient i dels recursos naturals, del sòl, en definitiva, i de la diversitat genètica, així com també per la mitigació del canvi climàtic. Recordaran, també, que ja vam presentar la memòria preliminar a govern, i en vaig parlar en alguna ocasió, respecte a la producció agrícola sostenible, que aquí és una de les..., ho veuran també quan ho presentem ja com a llei, molt molt avançada i de les quals ens

en sentim molt orgullosos, perquè fa ja dos o tres anys que hi treballem. És a dir, extremadament preocupats en el que vostè ens planteja. Agrair-li també aquesta interpellació. El canvi climàtic, sens dubte, és el repte.

Deixi'm dir, també, abans d'acabar..., parlava dels Next Generation, dels vint-i-set projectes que el Govern, d'alguna manera, va subratllar com a importants i vermells la passada legislatura. Li puc assegurar que la immensa majoria, per no dir tots, tenen a veure també, com no pot ser d'altra manera, o estan immiscits en aquest paraigua d'aquest repte tan important que tenim com a societat del segle XXI.

Estemem la mà amb moltes ganes de treballar conjunts. Això no ho farem sols; ho hem de fer no només com a govern, sinó que ho hem de fer tots com a país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques socials, presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

Interpellació al Govern sobre les polítiques socials

300-00057/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señora presidente. Señores diputados, desde VOX nos gustaría empezar esta intervención transmitiendo un mensaje de responsabilidad, de preocupación y empatía con las familias y personas de Cataluña que se encuentran inmersas en una verdadera emergencia social y que merecen nuestra máxima atención y priorización legislativa.

El objeto de esta interpelación no es otro que poner encima de la mesa las necesidades reales de los catalanes y la nefasta gestión en materia de política social del Govern de la Generalitat. Espero que les sirva, por lo menos, para darse cuenta de la situación real en la que estamos y para que cambien el rumbo que lamentablemente llevamos desde hace años: una política social a la deriva capitaneada por un grupo de burócratas a los que solamente importa el separatismo.

Señores diputados y miembros del Govern, ¿a qué dedican su horario laboral? ¿Qué es lo que están haciendo? ¿Van a seguir creando fondos de rescate para fugados de la justicia o van a crear fondos de rescate para familias catalanas que lo necesitan? ¿En qué parte de la pirámide de prioridades se encuentran las necesidades reales, el día a día de los catalanes? Decía Dostoievski que la mejor manera de evitar que un prisionero se escape es asegurarse de que nunca sepa que está en prisión. Además de convertir a Cataluña en un infierno fiscal, ustedes han convertido el escenario social catalán en una prisión al estilo Dostoievski.

Por un lado, les interesa mantener una estructura de servicios y prestaciones sociales basadas en la dependencia y el asistencialismo, y prestaciones sociales clientelares en clave electoral, que hacen muy poco para que las familias mejoren en su bienestar material y social. Y es que, señores del Govern, ustedes necesitan la cronificación de la pobreza, la exclusión social y la falta de perspectivas para seguir gobernando. Viven de la miseria y las desgracias de las personas.

Por otro lado, nos intentan vender un mundo feliz, una edulcorada gestión social proveniente de la factoría Walt Disney, basada en unas prioridades alejadas del día a día de los catalanes. Su propio plan de gobierno lo dice: quieren una transformación verde y feminista. Cuéntenle a un trabajador de la SEAT, padre o madre de familia, que su plan y prioridad de gobierno es la transformación social en clave verde, feminista

y multicultural. Verán lo que les responden. Aterrícen. Menos versiones feministas de *Els Segadors* y más defensa real de la *terra*; de la *terra* y de los ciudadanos, de los que no les han votado y de los que sí les han votado, que son los que más sienten la traición de su dejadez.

Su política social no difiere del resto de las políticas que lleva a cabo el Govern, una política sin ningún impacto positivo sobre la vida de los catalanes. ¿Y cuáles son las consecuencias de esta línea de actuación? Miren, en Cataluña hay un cuarenta por ciento de paro juvenil, 233.000 catalanes esperando visita con especialista médica, 17.500 ancianos esperando plaza de residencia, noventa mil familias esperando vivienda de protección oficial y uno de cada tres niños catalanes en riesgo de pobreza extrema. Según la Asociación Estatal de Directores y Gerentes en Servicios Sociales, Cataluña ostenta el triste título de pertenecer al grupo de las únicas tres comunidades autónomas que todavía tienen una inversión menor en políticas sociales de la que tenían en el 2009. Además, somos los penúltimos en gasto social por habitante, es decir, gastamos poco y gastamos mal. Con datos del informe de Arope, en julio de este año la tasa de riesgo de pobreza de exclusión social ha aumentado 2,7 puntos, situándonos en el 26,3 por ciento de la población.

Mientras ustedes gastan 240 millones en TV3, Lluís fue una de las tres personas que murieron esperando una ayuda de la dependencia; murió el 4 de septiembre del 2019 junto con otras veintinueve personas más, que también esperaban. Mientras ustedes gastan millones en embajadas, un enfermo de ELA espera más de dos años a que ustedes le den 715 euros al mes solo para poder alimentarse. La familia de Pol, de tres años, afecto de una enfermedad rara, no puede..., ni tiene para comer para sus hijos, ni cómo cuidarlo. Pero, mientras tanto, ustedes crean fondos de rescate para delincuentes.

Podría seguir todo el día, pero creo que el mensaje está claro; no digan que no hay dinero, digan la verdad: digan que los impuestos de las familias van destinados a gasto superfluo, a despilfarro político, como son los 1.139 entes públicos y 360 chiringuitos políticos e ideológicos que tenemos.

Consejera Cervera, háglenos de los 1.000 millones que el Gobierno al que usted pertenece despilfarra anualmente en su proyecto separatista. Con esos 1.000 millones podría construir diez mil viviendas sociales, para Josep i Maria, de sesenta y cuarenta y cinco años, que viven en un cajero en la calle Entença; podrían alimentar a más de 277.000 niños durante todo un año; podrían pagar la pensión a 65.000 jubilados, el alquiler de un año a más de 120.000 familias y la asistencia anual que necesitan 2.083 enfermos de ELA, como Toni, a quien, tras cuatro años suplicando a su consejería, le conceden la ayuda el pasado mes de abril, y su mujer, Yolanda, aún está esperando que esta ayuda se materialice; cuatro años y seis meses, señora consejera.

Nos da la sensación de que ustedes padecen lo que en el mundo de la empresa se denomina «parálisis analítica»: diseñan planes grandilocuentes, venden humo, palabras huecas, y son incapaces de ejecutar nada, además de ser nefastos gestores. El ejemplo más plausible son todas sus intervenciones, señora consejera, plegadas de «haremos», «enfatzaremos», «apostaremos» y un innumerable «priorizaremos»; su ya famoso «discurso castillo de naipes». Siempre en futuro, por lo que indica que hacer lo que se dice hacer todavía no han hecho nada, pero lo peor es que parece que tampoco lo van a querer hacer.

Miren, la protección social comprende todas las iniciativas públicas o privadas que protegen a familias y a personas, a estas personas que le acabo de enumerar, que se encuentran en una situación de exclusión social o económica, con el objetivo de prevenir la cronificación de la pobreza. Por otra parte, la pandemia ha puesto de relieve las nefastas condiciones estructurales de la política social en Cataluña. Por esta razón, la cartera de servicios, la jerarquización de prioridades y la liberación de la Consejería de Derechos Sociales del tono político tienen que ser los principios cardinales de una reforma integral de su departamento. En esta línea irá la moción que presentaremos en el próximo Pleno.

Y, por último, quiero enviar un mensaje directo de esperanza a los catalanes que se encuentran en estas situaciones más vulnerables: no estáis solos, VOX representa una alternativa social que estará siempre al lado de los que más lo necesitan, una alternativa que siempre pondrá por delante el bienestar de los ciudadanos frente al estado de bienestar de los políticos.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltíssimes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, senyora María Elisa García... En primer lloc, de fet, he preparat la intervenció tan bé com he sabut, perquè, clar, el títol era molt ampli; de fet, parlava dels serveis socials, i a serveis socials, de fet, pertany absolutament tota la conselleria, i he escoltat atentament la seva interpel·lació per a veure cap a on podria tirar o cap a on preferiria vostè que li expliqués, doncs, quines són les mesures concretes amb les quals estem treballant des del Departament de Drets Socials, però des que s'ha estat treballant, des de sempre, des del Departament d'Afers Socials o Famílies o de Benestar Social, és igual... Vostè ha plantejat unes dades absolutament catastròfiques que, com pot comprendre, doncs no comparteixo. En algunes té raó: tenim importants llistes d'espera, i jo no és que hagi fet discursos grandiloqüents; en la meua primera intervenció em vaig manifestar dient que un dels objectius d'aquesta legislatura seria acabar amb aquestes llistes d'espera o almenys reduir-les, i em mantinc en aquesta mateixa disposició, i en aquests moments estem treballant en els pressupostos de la Generalitat per poder atacar totes aquelles mesures que de moment no funcionen, però no és veritat que no funcioni tot. No és veritat. Tenim una renda garantida de ciutadania que en aquests moments està arribant a més de 168.000 beneficiaris, amb un import de 430 milions d'euros.

Ara, si vol, li faré un repàs del que fem dintre del nostre departament. Per començar, dir-li que és el tercer departament de la Generalitat amb pressupost, més de 3.000 milions d'euros; per tant, no és un tema de *chiringuitos* ni de res del que vostè ha plantejat, senzillament és el tercer pressupost de la Generalitat de Catalunya, i és veritat que els diners que posem dintre d'aquest pressupost segurament són insuficients i treballem també dia a dia per poder-n'hi posar més, però, hi insisteixo, és el tercer departament amb pressupost de la Generalitat.

A grans trets, tenim una àrea important, que és l'àrea de prestacions en la qual, entre altres prestacions, es gestiona la renda garantida de ciutadania, que, com li deia, arriba a 168.000 beneficiaris amb més de 430 milions d'euros, a banda de tota la resta de prestacions i d'ajudes a ciutadans que ho necessiten.

Quan vostè parla de quines són les necessitats del país, és veritat, tenim una emergència social; emergència social conseqüència no només de la crisi que vam viure l'any 2008, que encara gairebé no hem superat, sinó de la crisi conseqüència d'aquesta pandèmia. I és veritat, hi hem de treballar, hi hem de continuar treballant, i la renda garantida de ciutadania és una bona eina per continuar fent-ho. Fa poc vam convocar la comissió de govern per poder estudiar i plantejar si havíem de millorar o havíem de canviar alguns dels criteris d'accés a aquesta renda de ciutadania.

Altres àrees del departament?, tot el que fa referència a la dependència. No sé si ho sap, però Catalunya, després d'Andalusia, i, de fet, ens portem..., aviat segurament els superarem, és la comunitat autònoma que més ciutadans té. I, per descomptat, és la primera comunitat autònoma amb ciutadans amb dependència; més d'1 milió de persones a Catalunya tenen algun tipus de dependència. Des dels serveis socials el que es fa és atendre a totes aquestes persones; tant a les persones que ja tenen una edat i, per tant, són persones grans que realment, doncs, necessiten els

recursos no només de les ajudes i dels serveis d'atenció a domicili, sinó també les places públiques dedicades..., per poder ser ateses en aquestes residències, com també a totes les persones que tenen algun tipus de malaltia mental o les persones que tenen discapacitat. I en això estem, i per a això prioritzarem també els recursos de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2022.

Una altra de les tasques que estem duent a terme durant aquests dies i en què estem treballant d'una manera incansable –i l'altre dia, doncs, li contestava la pregunta també al diputat Moreno– és el contracte programa. La nostra eina bàsica de serveis socials a Catalunya és a través del contracte programa. Els serveis socials bàsics són competència municipal amb l'ajuda i amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya. Estem treballant intensament per poder firmar aquests cent sis contractes que han d'ajudar els municipis a dur a terme aquests serveis bàsics amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya.

Altres de les àrees que estem treballant, i hi estem treballant també d'una manera incansable, és en tot el que afecta els joves, la DGAIA, Joventut... I sí que li he de donar la raó sobre les problemàtiques que tenen els joves amb la recerca de l' emancipació, la recerca de feina, però només recordar-li: la Generalitat de Catalunya, en aquests moments, deu tenir entre tutelats i extutelats més de deu mil nens. Deu mil nens de Catalunya que són tutelats directament des de la Generalitat de Catalunya, i això també són molts diners i molta despesa; són fills de la Generalitat i els hem de protegir.

I després les matèries d'habitatge, que, com vostès saben, aquesta legislatura pertanyen al Departament de Drets Socials. En aquestes matèries d'habitatge, a banda de la utilització dels fons europeus, que ens han de servir, doncs, per poder modificar i per poder arreglar aquestos habitatges amb vistes a l'eficiència energètica, més de la meitat del pressupost addicional del Departament de l'Agència d'Habitatge va dedicada a lloguers socials. L'emergència social també s'ataca a través dels serveis socials, però també s'ataca a través de les polítiques d'habitatge, i la Generalitat, en aquests moments, està gestionant això.

Només unes dades que perquè pugui tindre una mica més clar què és el que es fa, i és que és el que es fa dintre del Departament de Drets Socials. El Departament de Drets Socials, en aquests moments, deu estar gestionant més de 7.000 factures, més de 140.000 expedients de subvencions, més de 3.600 contractes, i això és molta feina. És evident que tenim llistes d'espera, però també és evident que tenim llistes d'espera per culpa de com estan gestionats els serveis socials a Espanya, no a Catalunya, sinó a Espanya. Molts dels serveis que estan transferits..., i vull ficar un exemple, perquè és una dada molt significativa, és, per exemple, les pensions no contributives. Només una dada perquè vegin la magnitud de la tragèdia: les pensions no contributives, que a inicis de l'any 2010 prevèiem de l'Estat uns 3 milions d'euros per poder-les gestionar, l'any 2020 no vam rebre cap diner i l'any 2021 vam rebre 28.000 euros; 28.000 euros per poder gestionar totes les pensions no contributives.

I aquest és un drama de la nostra realitat com a comunitat autònoma, que no ens deixen ser un estat, però tampoc ens deixen ser una comunitat autònoma. I el que ens passa és això, que tenim tot el dia competències absolutament vulnerades a través de les normes que s'aproven al Govern de l'Estat o que les normes que s'aproven al Parlament de Catalunya estan recorregudes per l'Estat, i, a més, doncs, el mal finançament que tenim en aquests moments en els serveis socials de Catalunya.

Per tant, sí, és una realitat difícil que intentem treballar gràcies a l'ajuda de tots els servidors públics que treballen no només a la Generalitat de Catalunya, sinó que també treballen en tots els municipis donant servei als serveis socials bàsics.

I en la següent part de la intervenció, si vostè vol que li parli d'alguna àrea concreta, doncs, amb molt de gust ho faré.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula ara la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, consejera Cervera. No se puede uno pelear con los datos, porque saldrán perdiendo. Son datos publicados en el departamento de la Generalitat, en su departamento. Mire, usted tiene dos problemas en su departamento, uno es la financiación y el otro es la gestión. Ya sabemos todos que ustedes achacan el problema de la financiación al malvado Estado español. Lo que también sabemos es que ustedes son expertos en eludir responsabilidades, y en la búsqueda de chivos expiatorios y cabezas de turco.

Creo que ya no engañan a nadie, sobre todo cuando la prioridad de uno de los partidos del Govern para negociar los presupuestos del Estado ha sido una cuota de 7,5 por ciento de catalán en Netflix. No han sido más financiación en clave de gasto social. ¿Y por qué no? Pues ya se lo digo yo, porque no les interesa. No les interesa.

Mire, en términos de la gestión, los datos hablan por sí solos. Se los vuelvo a repetir si quiere, pero es que podríamos estar hasta mañana citando ejemplos de mala gestión. La buena gestión pública se caracteriza por los principios de transparencia, por los principios de competencia, eficacia y racionalización de recursos, responsabilidad y honestidad, gestión de resultados y rendición de cuentas. Ustedes no cumplen ni uno solo.

Miren, a estos dos problemas les doy dos soluciones: redirigir los recursos materiales y humanos del gasto y derroche político e ideológico a cuestiones de política social. Y la segunda: profundizar en la colaboración publicoprivada. El primero ya es una necesidad imperiosa, sobre todo sabiendo las prioridades feministas y verdes del Govern. ¿Ya tiene pensado algún plan de contingencia para la urgencia social que se nos viene encima en los próximos meses? El invierno está llegando, señora consejera, y esta vez no llega solo, llega con el gas y el carburante por las nubes, con unos precios de electricidad prohibitivos, una inflación que poco a poco se come todo nuestro poder adquisitivo, y una recuperación económica que dista mucho de ser la que habrían dicho que iba a ser. ¿Cómo piensa su departamento atajar estas contingencias? ¿Piensa usted pagar la calefacción a todos estos niños que están en riesgo de pobreza extrema?

La segunda solución que le doy es para mejorar la relación con el sector privado, profundizando en la colaboración publicoprivada. El sector privado no está para cubrir aquellas carencias públicas, sino que, al revés, el poder público debería garantizar determinados servicios y cubrir aquellos huecos a los que la iniciativa privada no es capaz de llegar. La colaboración publicoprivada mejora la transparencia de los procesos. La implantación de las políticas públicas garantiza una mejor rendición de cuentas, aumenta la eficacia y la eficiencia al internalizar responsabilidades, y supone una fuente de innovación y mejora de las prestaciones de las que carece el sector público. ¿Tienen ustedes pensado apostar por la colaboración publicoprivada para cubrir las carencias actuales?

Los retos sociales que nos presenta el futuro son incuestionables, señora consejera. La Generalitat debe contar con los mejores socios para su correcta consecución. La especialización, experiencia del sector privado son fundamentales para otorgar los mejores resultados, para las soluciones que necesita la Generalitat de Catalunya, y especialmente para su departamento, señora consejera.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, té la paraula la consellera senyora Violant Cervera.

La consellera de Dret Socials

Moltíssimes gràcies, presidenta. Senyora García, bé, ara ha concretat una mica més. Es torna a referir una altra vegada a la urgència social. En som plenament conscients,

de la urgència social que té el nostre país i de la dificultat que tenen molts dels nostres ciutadans, doncs, per poder passar el dia a dia. I és evident que l'hivern, doncs, no hi ajudarà gens, i tampoc no hi ajudarà gens el preu de la llum. Jo hi insisteixo: nosaltres, com a Parlament i com a país ens vam dotar ara fa quatre anys d'una eina importantíssima, que és la renda garantida de ciutadania, en la qual nosaltres creiem i hi continuarem apostant. A més a més, és una partida oberta, que no té llista d'espera. Per tant, totes les persones que en aquests moments, doncs, es troben amb algun tipus de dificultat, podran gaudir de les ajudes de la renda garantida de ciutadania.

Parlava de la pobresa energètica, i també li vull recordar que nosaltres com a país també vam ser pioners en el tema de la pobresa energètica, i en aquests moments, gràcies a la llei que es va aprovar l'any 2015, d'emergència habitacional i de pobresa energètica, i del conveni que es va signar, doncs, amb alguna de les companyies, s'està condonant el deute de les famílies, fins al cinquanta per cent del deute de les famílies en temes de..., en matèria de la llum. Per tant, continuarem treballant també en aquesta mateixa política.

I en temes d'habitatge, també continuarem treballant com hem estat fent fins ara i d'una manera encara molt més intensa, si és que és possible, a través de les ajudes, de les ajudes habitacionals, de les ajudes també als lloguers socials i als lloguers d'urgència.

Em parlava..., jo l'únic que li puc dir és el que farem a partir d'ara i cap a on voldrem centrar també els pressupostos, i això ho farem el dia que els explicarem, però ja li he dit que una de les nostres prioritats són les llistes d'espera. És veritat, les llistes d'espera en la llei de la dependència són excessives i són excessivament llargues, i nosaltres volem treballar per reduir-les. Alguns dels problemes són de gestió; no de gestió, com vostè parla, de *chiringuitos*. És que m'és igual. Sap què passa? Que tinc tanta feina que jo em dedico al que fem al nostre departament i a intentar gestionar el màxim de bé possible com funciona el nostre departament. I el que sí que hem de fer és solucionar problemes de tramitació, que també estem treballant en això, i poder fer el canvi que es mereix, tecnològic, dintre de tot el departament.

Una altra de les prioritats que també li he comentat és el contracte programa, perquè per nosaltres la prioritat és treballar conjuntament amb els ens locals, perquè puguin fer des de la proximitat la millor de les de les atencions socials.

I després, una altra de les prioritats, com no pot ser d'una altra manera, serà la infància, especialment d'aquelles persones, doncs, que són més desfavorides.

Per tant, continuarem treballant, amb la mateixa intensitat que s'ha estat fent fins ara, millorant, si és possible, doncs, algunes de les circumstàncies o situacions que ens hem trobat al departament, de temes de fa molt de temps, i n'hi he traslladat algun, com per exemple tot el que fa referència a totes les tramitacions i a tots els ajuts. Però nosaltres tenim molt clar quines són les prioritats del nostre país i les dificultats que pateixen molts dels nostres ciutadans.

El problema que té un departament com el nostre és que de vegades és difícil triar entre les persones que tenen problemes per arribar a final de mes, les persones que tenen problemes per poder trobar un habitatge i les persones que fa temps que estan en llista d'espera perquè tenen alguna dependència, alguna dependència greu, i no és tan fàcil. Els recursos, per desgràcia, no del Departament de Drets Socials sinó de la Generalitat, són limitats. Els agradi o no els agradi, els recursos de la Generalitat, perquè la Generalitat està mal finançada, són molt limitats. I aquest és el nostre drama.

Com a catalans, sempre hem volgut gestionar les nostres competències, i ens en sentim orgullosos, el problema és que des de l'Estat ens les han traspassat i ens les han traspassat sense recursos, i aquesta és l'única realitat. Els recursos no hi són i els hem de treure dels recursos que tenim. Però, com a departament, hi insisteixo, estem conjurats en poder arreglar una sèrie de mancances que en aquests moments tenim i tenim com a societat, però les solucions no arriben d'un dia per l'altre. Fa cinc mesos que estem a Govern, havent passat un estiu. No és excusa. Hem treballat incan-

sablement, i estic segura que en pocs mesos es podrà veure, doncs, quina és la ingent feina que han fet tots els treballadors del Departament de Drets Socials.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia: la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia, presentada pel Grup Mixt.

Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia

300-00058/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bona tarda, conseller. Han passat ja quatre anys des de les famoses lleis de desconexió. Hem vist diverses celebracions que commemoren els fets. Quatre anys, jo crec des de l'exercici polític més frívol i irresponsable que s'ha viscut mai en aquest Parlament. Van voler desconectar Catalunya d'Espanya i la realitat és que el que van aconseguir és desconectar l'economia de Catalunya. Van voler fer història i jo crec que al final passaran a la història per haver dut Catalunya a la seva època més vergonyosa i més decadent, políticament parlant.

Ha estat un camí, pendent cap a avall, on ningú ha posat fre en aquests darrers anys, sense que ningú s'hagi aturat a reflexionar i assumir que al final del camí hi ha un gran precipici al que hi anem de cap i de forma voluntària, la qual cosa no deixa de sorprendre.

La primera reacció a aquella voluntat de desconectar d'Espanya la van tenir els ciutadans: van agafar els seus estalvis, els seus comptes bancaris i els van traslladar a altres comunitats autònomes fora de Catalunya. De fet, l'informe del Banc d'Espanya ens va dir que en sis mesos es van perdre 32.500 milions d'euros; és l'equivalent al pressupost de la Generalitat –32.500 milions d'euros. L'acció política del Govern en aquell moment va portar la paraula «*corralito*» als nostres carrers; una cosa que jo mai a la vida hagués imaginat que hagués pogut passar a Catalunya. La gent parlava de «*corralito*» als carrers i va agafar els seus diners i va crear comptes mirall a altres comunitats autònomes.

Darrere dels ciutadans van reaccionar les empreses, començant per les dues grans entitats bancàries més representatives a Catalunya: Banc Sabadell i CaixaBank. Van agafar i van marxar. I darrere d'elles van marxar més de 6.600 empreses, quasi totes les de l'IBEX. Totes menys una, les empreses de l'IBEX.

Jo ja m'imagino que la CUP deu estar encantada de tot això que va passar. I aquí és on tenim l'exercici més gran d'irresponsabilitat, perquè aquí tothom fa veure que no passa res, perquè necessitem la CUP encantada per poder..., perquè hi hagi acord d'investidura i poder tirar endavant pressupostos, i perquè necessiten els seus votants enganyats perquè no vegin el pou econòmic on els estan ficant.

Jo en el darrer Ple els vaig dir des d'aquesta mateixa tribuna que no és veritat que Madrid ens robi; Madrid ens està passant la mà per la cara. I ho fa per dos motius: un, perquè la major part d'aquestes empreses que van marxar es van traslladar a Madrid, i ho han sabut aprofitar, i dos, perquè allà gestionen per tenir creixement mentre aquí practiquem la política del decreixement: més impostos, impostos més alts –som la comunitat autònoma amb la càrrega impositiva més alta de tot l'Estat– i renúncia a grans projectes. Vam perdre l'Agència Europea del Medicament, vam deixar passar el Four Seasons, vam deixar passar l'ampliació de l'aeroport, hem deixat passar l'Hermitage. És la política del no, instaurada tant aquí com a l'Ajuntament de

Barcelona. I allà la realitat és que allà on tenen vostès més quotes d'autogovern decideixen, doncs, malbaratar-les.

Però és que, a més a més, com els hi deia, no hi ha un contrapès a la capital de Catalunya, amb la qual cosa, bé, podríem anar tirant, però és que aquest contrapès no hi és. I a l'Ajuntament de Barcelona també tenim una política instaurada del no, recolzada per una part d'aquest Govern, que és Esquerra Republicana, que és un govern a l'ombra a l'Ajuntament de Barcelona.

I amb aquesta política, doncs, anem tirant cap endavant. La seva prioritat no ha estat mai recuperar tot allò que vam perdre, és a dir, empreses, economia i prestigi. No ha sigut aquesta. La seva prioritat, i ho hem vist en declaracions i en campanya electoral, ha estat treure els presos condemnats pel procés de la presó, sabent que a Moncloa hi ha un govern per al qual tot està en venda, fins i tot Catalunya. I així ens ho han demostrat. Avui l'únic projecte que tenen per a Catalunya és com seguir mantenint viva aquesta farsa del procés per continuar en el poder.

Vam veure l'anunci dels indults anunciats *a bombo y platillo* al Liceu i vam veure molta gent asseguda allà a primera fila, molts dels quals estaven allà aplaudint mentre les seves empreses seguien fora, perquè les van treure amb les lleis de desconnexió, i de fet, encara no les han retornades. El president de Foment va accedir al càrrec prometent que faria com a prioritat del seu mandat recuperar aquestes empreses que havien marxat. No només no ha estat així, sinó que, a més a més, després d'aquesta aprovació dels indults, hem perdut encara 275 empreses més.

Molts han estat els responsables de la seva bogeria política –no són vostès els únics des de la política–, molts des de la societat civil n'han estat responsables, miren cap a un altre costat o massa acovardits per plantar cara. Però sembla que a poc a poc alguns van recuperant el seny o van obrint els ulls. L'últim ha estat el Cercle d'Economia. El Cercle d'Economia els ha fet un escrit molt dur, una carta molt dura on alerta de la irrellevància en què poden caure Catalunya i Barcelona i de la decadència econòmica a què podem arribar si no hi posem remei. Els diuen, i cito textualment: «No tenen definit un model de prosperitat que la gran majoria de ciutadans, la societat civil i l'empresarial puguin compartir, i que el seu model de desenvolupament econòmic és fortament ideològic, amb falta de pragmatisme i que sovint genera confrontació.» De fet, que la seva única exigència per aprovar uns pressupostos hagi estat el Netflix en català demostra la seva desconnexió amb la realitat econòmica que estem vivint.

Avui hem volgut fer aquesta interpellació perquè compartim aquest punt de vista i perquè ens preocupa veure com la principal força de l'oposició aquí ja ha anunciat que està disposada a intercanviar pressupostos com si fossin cromos. No importa quins pressupostos presentin vostès, només importa que els hi aprovin els de Pedro Sánchez. I una vegada més, ningú preocupant-se per Catalunya, sinó només pels seus propis interessos per seguir mantenint el poder.

Però si amb lo del procés no n'haguéssim tingut prou, ens ha caigut a sobre una pandèmia –això no és culpa seva, ja ho reconec–, amb el Govern dels pitjors per pilotar-la –això sí que és culpa seva.

Ahir van saber que Catalunya es posaria ja al capdavant de les insolvències de les empreses en fallides de 1.400 empreses; una de cada tres de les que tenim aquí entrarà en fallida. Representen el trenta per cent del total de les fallides a tot Espanya. Comencem a preocupar-nos. Volem saber què pensen fer per recuperar l'economia a Catalunya. Els donaré una pista: sense estabilitat política no hi ha seguretat jurídica, i amb conflicte social permanent no hi ha confiança, i sense confiança no hi han inversions. I si, a més a més, som la comunitat autònoma més cara d'Espanya, molt menys encara.

El primer manament de la política econòmica –no els desvelo cap secret– és oferir-li un marc estable on desenvolupar-se. Volem saber si en els propers pressupostos pensen seguir amb la política de castigar la butxaca dels ciutadans amb impostos

alts, o encara més alts; si pensen seguir amb polítiques antiempreses i anticreixement; si pensen seguir atrapats en els discursos dogmàtics amb demagògia, o pensen fer alguna cosa útil que vagi molt més enllà de demanar l'amnistia i la independència.

Ens expliquen que amb la independència tindriem més recursos, quan la realitat és que el deute públic es dispararia –hi han informes que així ho demostren– i seríem bastant més pobres. Per què volen més recursos quan han demostrat que amb els que tenen no saben què fer-ne ni saben com gestionar-los?

Avui Catalunya ha augmentat la seva dependència de l'Estat, i avui més del vuitanta per cent del deute a Catalunya es finança gràcies als mecanismes de liquiditat com és el FLA. La veritat és que, per voler ser cada cop més independents de l'Estat, la realitat és que cada dia que passa som més dependents de l'Estat. Avui per sort encara hi ha molts valents que han decidit quedar-se a treballar, mantenir les seves empreses a Catalunya, seguir estudiant i formant-se aquí. Però, si no els recolzem i els seguim ofegant i els seguim assenyalant perquè no ho tenen en català o algunes «tonteries» més, acabaran marxant.

Cal realisme, cal pragmatisme, cal assumir la realitat. No som un estat, som una autonomia. I vostès estan aquí per gestionar una autonomia, i si hi han de posar d'una vegada tan bé com sàpiguen, si és que en saben. I, si realment s'hi volen posar i volen fer polítiques per reactivar l'economia, allà ens hi trobaran. Però, de debò, facin un exercici de pragmatisme i assumeixin d'un cop la realitat.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Senyora presidenta, conselleres, diputats, senyora Parera... Sincerament, no m'imaginava que vostè avui s'atrevís a criticar la gestió de l'alcalde Colau. Sincerament, jo mateix no m'ho imaginava quan vostè i el senyor Manuel Valls, abans de tornar corrents a París (*alguns aplaudiments*), la van fer alcaldessa i que l'altre dia no van reprovar-la en el plenari de l'Ajuntament.

Tampoc m'imaginava que vostè, com a representant del Partit Popular, fes seva una tàctica revolucionària de Lenin, i ho dic perquè dona la impressió que vostè s'ha acostumat a abraçar aquell lema bolxevic que diu: «Com més malament vagin les coses, millor.» Fa la impressió que vostès voldrien una Catalunya en descomposició. Aquest és el seu desig, i vostès i altres propers a vostès alimenten aquest íntim desig construint el relat d'una Catalunya que voldrien en decadència, una Catalunya on les empreses fugissin en desbandada i on l'economia s'enfonsés més enllà de tota esperança de recuperació. Però aquesta imatge que vostès estan donant del nostre país no s'ajusta a la realitat. Vostès estan fent política tergiversant els fets. I permeti'm que li digui que aquesta és una manera deslleial de servir el país.

Senyora Parera, en els propers minuts em proposo de mostrar-li dues coses. La primera, que la situació econòmica a Catalunya, malgrat totes les dificultats, no és com vostès la dibuixen. I segona, que el sobiranisme a Catalunya no ha provocat, com a vostès els agradaria, cap daltabaix en l'economia del país. Més aviat al contrari, des de l'any 2010 els governs de la Generalitat han demostrat amb escreix la seva competència i responsabilitat en l'àmbit de l'economia i el seu ferm compromís en l'àmbit de la política.

Si li sembla, comencem parlant de la tan esbombada fuga d'empreses. Què ens diuen les dades en realitat? Les dades ens diuen: entre l'any 2011 i el 2020 el percentatge d'empreses amb seu social a Catalunya sobre el total de l'Estat no ha canviat substancialment. No hi ha cap sagnia. De manera sostinguda, sempre el dinou per cent de les societats mercantils estan radicades a Catalunya, i aquesta proporció es manté exactament igual, també pel que fa a les empreses de nova creació. Gairebé

una de cada cinc empreses creades a l'Estat entre el gener i el setembre d'enguany s'ha creat a Catalunya.

I encara li diré una altra cosa. Miri, a mi no m'agrada comparar Catalunya amb Madrid. A mi el que m'agradaria és poder comparar Catalunya en peu d'igualtat amb qualsevol altre país europeu. Però permeti'm que, excepcionalment, avui miri cap a Madrid, aquesta capital o hipercapital. En balanç net, Catalunya té, de forma sistemàtica, una creació neta de societats mercantils superior a la Comunitat de Madrid, segons dades de l'Instituto Nacional de Estadística. Només tenint en compte els vuit primers mesos de l'any –els vuit primers mesos d'aquest any– a Catalunya hi ha 12.322 empreses més que les que hi havia el 30 de desembre; a Madrid, en canvi, el saldo és d'11.761. Per tant, el balanç net de creació d'empreses és favorable a Catalunya gairebé amb sis-centes noves empreses.

Parlem de l'atur. És al punt més àlgid després de la crisi financera del 8. L'any 2013 Catalunya va passar d'una taxa del 22,5 per cent d'atur a una taxa del 10,9 el passat 30 de setembre. És una de les taxes més baixes de tot l'Estat i un punt per sota que la de Madrid, que està una taxa d'atur del 11,8. I això que el dinou per cent, el 19,2 per cent, concretament, dels treballadors assalariats de la Comunitat de Madrid treballa en el sector públic; 19,2 al sector públic.

Aquests dies, per cert, el Partit Socialista està deixant anar com un globus son-da la possibilitat de descentralitzar una miqueta l'Administració central. Saben quin exemple ha posat el senyor Pedro Sánchez d'organisme que potser tindrà sentit que no estigui a la capital? Saben quin? No riguin, si us plau. No és broma. L'Instituto Espanyol de Oceanografía. (*Rialles.*) Que, increïblement, té la seu a Madrid.

Miri, senyora Parera, si jo representés com vostè a un partit espanyolista i que, per tant, el meu àmbit de preocupació fos el conjunt de l'Estat, el que em plantejaria no és el que està passant a Catalunya, sinó què està passant a Madrid. (*Aplaudiments.*)

Hem parlat d'empreses i d'ocupació. Ara parlarem d'impostos i de desigualtat. Vostès insisteixen, una vegada i una altra, que la pressió fiscal a Catalunya és insostenible i que s'han d'abaixar els impostos. La seva lògica és que uns impostos més baixos afavoreixen el consum i la despesa. Miri, ja li he demostrat la salut empresarial a Catalunya i crec que no ens ha de fer patir. Pel que fa a la despesa, també hem d'estar tranquils; al final del segon trimestre, la demanda interna a Catalunya ha crescut un 20,5 per cent, empena pel fort impuls al consum de les llars –un vint-i-set per cent– i per la formació bruta de capital, que s'ha incrementat un dinou per cent. Què vol dir això? Això vol dir que a les llars a Catalunya no els fa por consumir i a les empreses no els fa por invertir, perquè tant les llars com les empreses tenen plena confiança en el futur del país. Tant de bo poguéssim dir el mateix d'alguns membres d'aquesta cambra.

Senyora Parera, tots sabem que quan el Partit Popular reclama que s'han d'abaixar els impostos, el que reclama en realitat és que s'han d'abaixar els impostos als més rics. Però vostès sempre s'obliden de verbalitzar aquesta segona part de la frase. Si vostè abaixa la pressió fiscal perquè hi hagi més consum i així augmenti la recaptació per la via dels impostos indirectes, com ara l'IVA, el que està fent és una política fiscal regressiva, és a dir, contra les persones més pobres. Dissortadament, aquest és el model fiscal espanyol, que és absolutament ineficient a l'hora de redistribuir la renda. Segons les darreres dades del *think tank* Fedea, que vostè coneixerà molt bé perquè té molt de prestigi a Madrid, l'actual sistema fiscal espanyol només redueix la desigualtat un dos per cent. Vostès insisteixen en què s'han d'abaixar els impostos, però segons tots els càlculs, la pressió fiscal a Espanya és sis punts més baixa que la zona euro: un 34,8 per cent a Espanya i un quaranta-u per cent a Europa. I sap vostè per què? Doncs perquè a Espanya hi ha amplis beneficis fiscals, com ara excepcions i deduccions a les grans fortunes. També pel frau fiscal, per l'economia submergida i pels actius financers a l'estranger no declarats, com per exemple a Belize. (*Remor de veus.*) Vostès volen que abaixem els impostos de patrimoni als

trams més alts de l'IRPF o successions, però el que no diuen mai és com ho fariem a Catalunya per abaixar la pressió fiscal i seguir reduint els nostres nivells de desigualtat, que estan avui molt millor que a Espanya.

Vostès fan servir amb molta alegria el concepte «decadència de Catalunya» per referir-se als darrers deu anys de govern de la Generalitat. És senzillament mentida que la dècada sobiranista hagi malbaratat l'economia. En tot cas, són vostès i altres que pensen com vostès els que han utilitzat i utilitzen l'economia per combatre l'independentisme. I ho fan sense escrúpols, sense miraments.

El 6 d'octubre de 2017, en una mobilització sense precedents a cap democràcia europea, el Govern espanyol del PP va posar en marxa, de pressa i corrents, un decret que és el que va facilitar la sortida de seus socials. Un decret que en vint-i-quatre hores va modificar el contingut de la *ley de sociedades de capital* sobre com prendre les decisions de canvis de seu social. Un decret que en vint-i-quatre hores va saltar-se tots els drets legals i estatutaris de desenes de milers d'accionistes de les empreses que tenien el dret a opinar sobre el canvi de seu social. Malgrat tots aquests pals a les rodes, espero haver li demostrat que l'economia catalana és una economia amb fonaments molt sòlids per encarar el futur.

Només he trobat una estadística a la baixa, només una; en aquests deu anys, només una. Sap quina? L'estadística que mostra l'evolució del nombre d'escons del Partit Popular en aquest Parlament.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure conseller, jo li parlo del que vostès fan aquí, i vostè m'utilitza el setanta per cent de la intervenció per explicar-me el que estan fent a Madrid. Jo no hi soc a Madrid. Joestic aquí. Joestic aquí! I el meu interès és el que passa a Catalunya i només a Catalunya. I per això fem aquesta interpellació, perquè estem parlant de l'economia catalana i de la seva gestió per recuperar l'economia catalana; no del que s'ha fet a Madrid fa tres, quatre o sis anys.

Em diu que li sorpren que jo tregui aquí la mala gestió a l'Ajuntament de Barcelona, perquè jo vaig donar el meu vot a Colau. No s'equivoqui. No s'equivoqui en absolut. Jo no vaig votar en favor de Colau, vaig votar en contra d'Esquerra Republicana. *(Forta remor de veus.)* Oh, no, no, no, no! Les coses clares. *(Alguns aplaudiments.)* Les coses molt clares, perquè jo sí que confronto l'independentisme. Jo crec que l'independentisme és molt lícit. Vostès poden sentir-se independentistes, però crec que l'independentisme avui governant és un drama, un drama per Catalunya. I, per tant, crec que l'independentisme ha de quedar-se a l'oposició, que és on menys mal pot fer. I com a tal actuo. I jo vaig fer un vot en contra d'Esquerra Republicana.

Malauradament, Esquerra Republicana ha decidit que dona suport a totes les polítiques de Colau. Bé, doncs, en seran corresponsables de la gestió de Colau. És així. Vull dir, són socis prioritaris de la senyora Colau a l'Ajuntament. Jo sí que faig oposició a l'Ajuntament i no dono vots favorables a segons quines polítiques.

Jo no tergiverso, dono dades. Dono dades extretes d'informes, no me les invento. No soc jo qui està dibuixant la situació econòmica desastrosa de Catalunya ni soc jo la que parlo de decadència econòmica, és el centre d'empresaris, centre d'economia. És el món empresarial qui ha posat la paraula «decadència econòmica» i «irrellevància» de Catalunya i de la ciutat de Barcelona.

I jo li he dit que hi estic d'acord, amb el que diuen, però no soc jo qui crea l'alarma sobre això. És el teixit empresarial que els hi està parlant de decadència i d'irrellevància.

Parlem de fugida d'empreses. Senyor conseller, vostè estava a CaixaBank quan CaixaBank va marxar. No em digui que no van marxar les empreses. I tant que

van marxar les empreses. I em dona xifres de quantes empreses noves s'han creat, però és que això és trampa. És que jo la xifra que li dono des dels indults fins avui –hi ha 275 empreses menys– és la xifra comptant les noves que s'han creat –clar que s'han creat, és que si no es creés cap empresa *apaga y vámonos*–, però són les que s'han creat i les que han marxat. I seguim en xifres negatives.

Han marxat més empreses des dels indults que havien de portar la gran reconciliació a Catalunya fins avui que no pas les que s'han creat. Per tant, les xifres en les hem de mirar en el seu conjunt.

Deixi'm que em miri el que m'he anotat, perquè hem anat parlant... Ah, sí, em diu que estem molt bé perquè a Catalunya, en les xifres d'atur, som els que més pugem. Escolti'm, no ens fem trampes al solitari, som els que més vam caure. No només pel procés, és cert, som els que més vam caure per culpa del coronavirus, perquè la gestió va ser horrorosa i vam ser els que econòmicament més vam caure.

Per tant, clar, passar del dos al cinc sempre és més senzill que passar del cinc al nou. Però és que nosaltres hem d'aspirar a passar del cinc al nou. No em val. No m'hi val fer passar un efecte rebot de manual per un creixement econòmic, perquè aleshores –vostè aquí ho pot vendre, però no s'ho cregui quan faci els pressupostos, perquè si s'ho creu, tindrem un problema.

Em diu que defenso els impostos baixos. Sí, clar que sí, perquè els impostos baixos permeten estalvi i permeten eliminar l'economia submergida, que és molt important, i permeten reactivar el consum i permeten, sobretot, garantir que aquells negocis que puguin tancar no tanquin, i els permetem una supervivència i els podem seguir cobrar impostos. Però és que per cobrar impostos avui deixarem de cobrar demà.

I no ens enganyem, estem en una economia dopada. Encara estem amb ERTE i encara estem amb ICO. Però això s'acabarà i s'acabarà aviat. I quan l'economia deixi d'estar dopada, aleshores ens toparem de front amb una realitat que ens posarem les mans al cap. I espero de debò que vostès, en els seus despatxos, siguin conscients d'això. Jo entenc que aquí han de venir a fer un discurs, però que a l'hora d'entomar com han de ser aquests pressupostos siguin conscients que estem amb una economia absolutament dopada.

D'autònoms i pimes, millor no en parlem. Perquè tindríem molt a dir de com estan absolutament assetjats per increments en les seves quotes. Sembla que aquí només existeixi un tipus de treballador, però els autònoms i les pimes també existeixen.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Presidenta, conselleres... Senyora Parera, jo li he donat xifres de l'atur, xifres oficials espanyoles de l'atur a 30 de setembre, no he fet cap comparació. Li he dit: «Home, tant, tant en decadència no estarem quan a 30 de setembre la xifra de l'atur a Catalunya és el 10,9.» No comparat amb res, el 10,9. A Madrid, l'11,8; la mitjana espanyola el 14,6. No es tracta de pujar o baixar, es tracta de la dada oficial avui, real.

També li he explicat per què van marxar les empreses. Per què? Ja sé que van marxar algunes empreses, ho sé molt bé, senyor Parera, i he explicat per què. Perquè va haver-hi un decret en vint-i-quatre hores, a correu i al dictat que va facilitar canviar el que deia la *ley de sociedades de capital* perquè les empreses marxessin sense passar per les juntes d'accionistes.

I em demana que parlem de Catalunya o que tornem a Catalunya. Tornem a Catalunya. Miri, jo no entenc –no entenc– que vostès no aplaudeixin que les exportacions a Catalunya s'estiguin recuperant amb un creixement entre gener i agost del 25,7 per cent, més de tres punts i mig pel damunt del creixement del conjunt de l'Estat. O que no es felicitin perquè l'increment intertrimestral del PIB hagi estat del 3,9 i que la previsió del PIB per tancar aquest any i el que ve sigui del 6,4 per cent.

Però encara hi ha més coses que em sorprenen, per exemple, tampoc puc entendre que mentre vostès pinten un panorama dramàtic, Microsoft anunciï que crearà un centre de recerca en intel·ligència artificial a Catalunya o que PepsiCo triï Barcelona per instal·lar el seu *hub* mundial de digitalització, o que Amazon hagi plantat el seu principal *hub* al sud d'Europa, al Prat de Llobregat.

Senyora Parera, per què no explica vostè als executius de la multinacional danesa Lego, que acaben d'obrir la seva primera *flagship store* de tot Europa aquí al passeig de Gràcia, que estan posant el seu carro pel pedregar? Per què no truca al consell de la companyia austríaca Kronospan per dir-los que estan cometent un greu error en anunciar la major inversió estrangera a les Terres de l'Ebre en l'última dècada? O per què no avisa els inversors estrangers que han fet de Barcelona la cinquena ciutat europea que capta més inversió tecnològica i els avisa dels perills institucionals que pateix el nostre país i la nostra capital?

Bé, potser ja ho estan fent, doncs, sortosament, sense cap èxit. Vostès confien molt poc en les institucions, en les persones i en les empreses d'aquest país. Afortunadament, li he de dir que els inversors d'arreu ho veuen diferent. Fa un moment li he mencionat que el Govern de l'Estat havia anunciat tímidament que potser podria descentralitzar algun organisme públic. Quan ho va escoltar la seva estimada senyora Ayuso, va saltar de la cadira i va dir que la idea li semblava una ximpleria i que ella estava allà per defensar «*los intereses de los ciudadanos de Madrid*».

Imagini's vostè què diria la senyora Ayuso si a més de treure-li l'Institut Espanyol de Oceanografia li treuen també cada any 18.000 milions d'euros. (*Aplaudiments.*) I imagini's també què diria si cada any li executen només dos terços de les inversions en infraestructures que li prometen. A mi m'agradaria, senyors del PP, que en lloc de queixar-se tant ens ajudessin a que la ciutadania visqués millor recuperant els recursos que ens corresponen. Parla vostè –ho ha dit dos vegades, citant un club de 1.200 socis– que no té un model de prosperitat per a Catalunya, que el Govern estem a punt de portar el país a la irrellevància econòmica i a una lenta però inexorable decadència. Això, perdoni, però només pot ser fruit d'una lenta però inexorable ignorància sobre el que passa a Catalunya. (*Aplaudiments.*) O bé..., o bé de la voluntat de perjudicar la imatge del país i de desacreditar l'acció d'un govern independentista que no van poder decidir alguns en els seus despatxos.

El que em sap més greu de tot, senyora Parera, és que en el seu deliri apocalíptic vostès desitgin tots els mals per a Catalunya pensant que d'això trauran vostès algun dia algun rèdit electoral.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem ara al desè punt de l'ordre del dia la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals

300-00061/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Bona tarda. Bona tarda, presidenta; bona tarda, diputades i diputats. Em venen moltes ganes de seguir. (*L'oradorriu.*) Gràcies, conseller Giró, perquè m'ho ha estalviat amb la seva bona, més que òptima argumentació i evidència. Potser el que passa, de totes maneres, no m'estalvia de dir-ho, és que algú quan parla de decadència de Catalunya confon desitjos i realitats, com vostè esmentava, i quan parla de deca-

dència de Barcelona confon un desig amb mal govern, amb el desgovern del govern Colau-Collboni-Valls, que és el que realment pren les decisions en aquesta ciutat fins ara.

De manera que aquí la complicitat està clara i el futur també. I el futur... Jo estic encantat de que vostè digui que actua per anar contra Esquerra Republicana, senyora Parera, encara que aquest debat el podem tenir al Ple, i l'hem tingut alguna vegada. Segueixi així. Li asseguro que ens farà favor, ens farà més forts i ens farà guanyadors, ja l'hi ben asseguro. (*Aplaudiments.*)

Bé parlem d'ajuntaments, no del de Barcelona, globalment d'ajuntaments. Parlem de principis bàsics, del que vol dir governació local, parlem d'economia. Parlem de plusvàlues. Mirin, de mitjana els ajuntaments de la Unió Europea gestionen aproximadament al voltant, com a mitjana, d'un 9 per cent del seu propi PIB, de la seva riquesa local. A l'Estat espanyol, aquesta mitjana és del 6 per cent, cosa que ens dona idea també de la capacitat, del respecte i del rol que s'atorga als ajuntaments a casa nostra. I aquesta diferència de recursos, explícita, també és obvi que té un impacte en qualitat de vida, en qualitat urbana, etcètera, un impacte sobre els ciutadans i els seus drets.

Segurament n'hi ha prou, per cert, amb un passeig per la nostra geografia turmentada –la catalana, estic dient–, per veure fins a quin punt hem caigut en un quasi obligat «trinxament» d'aquesta geografia i d'aquests territoris. Sense els recursos adequats, els ajuntaments molt sovint han fet mans i mànigues per atendre les seves necessitats i tot sovint això ha suposat l'impuls i la construcció de molt més del que hauria calgut, eh? Construir omple les arques d'entrada, però més tard les buida i, en tot cas, exigeix tornar-hi, a construir, amb un cercle viciós.

La bombolla immobiliària, d'infausta memòria, té molt a veure amb les reformes del PP i d'Aznar, precisament, una manera molt clara de posar els ajuntaments en mans dels promotors immobiliaris. I, a més, si hi afegim una banca àvida, diguem-ne, d'obtenir contractes d'hipoteca massivament, ja tenim tots els elements per configurar la tempesta perfecta, que efectivament va arribar, imparable, i que ha deixat cicatrius que encara perduren molt clarament.

Ara el Tribunal Constitucional ha suspès un altre important tribut municipal, el d'increment de valor dels terrenys. És un import... Tinguem-ho clar, eh?, no estem parlant de fiscalitat capriciosa o recaptatòria. És un impost que serveix per tornar al comú, a l'interès general, part dels beneficis que la pròpia Administració ha generat amb la seva obra, amb la seva acció urbana.

Certament, la fórmula de càlcul d'aquest impost no era acceptable, no ho era, diguem-nos-ho amb claredat. I després de l'esclat de la bombolla, seguir suposant que els preus del sòl i de l'habitatge sempre pugen, és obvi que no és de rebut, que no és tampoc acceptable.

Ara bé, també tinguem-ho clar: el Govern de l'Estat sabia això, hi havien sentències i hi havia plantejaments institucionals, hi havia la veu dels ajuntaments que ho anunciaven i avisaven. El Govern de l'Estat ho sabia i havia estat advertit repetidament. I què va fer? Com és habitual, res, eh? El que ha fet és deixar que la situació es podreixi fins a arribar on som, com tots sabem. És a dir, amb uns ajuntaments que no poden dur a terme la liquidació del seu impost, per molt que aquest continuï sent vigent, i és el *colmo* de les paradoxes de la governació local, no?

Que les coses es podrien fer d'una altra manera ho fa més evident encara en el cas de les diputacions forals del País Basc, que elles sí, van actualitzar el mètode de càlcul d'aquest impost el 2017 –fa quatre anys– i que avui, naturalment, no es veuen afectades per aquesta mateixa decisió. És clar que aquelles diputacions tenen capacitat legislativa, competències i fiscalitat pròpia, eh? Els sona?

Els ajuntaments per a l'Estat espanyol no són la principal preocupació, i em temo que ni la segona ni la tercera. Només cal recordar l'escenari que es va produir al conjunt d'Europa amb la crisi de la zona euro. L'Estat espanyol va acaparar el marge de dèficit en què les institucions europees coincidien, es va quedar..., la despesa pú-

blica a 58 estats; Administració central, 31, comunitats autònomes, i 10 ajuntaments. Doncs bé, quin marge de disposició de dèficit es va quedar a l'Administració central? El vuitanta-nou per cent, naturalment. en les inversions locals zero per cent, i això sí, confiaven que fossin capaces de generar superàvits que després, per cert, en el moment de la sortida, quan es va suspendre el pacte d'estabilitat, van intentar confiscar per quedar-se en la mateixa administració. En fi, alguns ho van impedir, amb mobilització, amb pressió, i també amb determinades majories legislatives al Parlament espanyol, al Congrés de Diputats.

No cal que fem referència aquí i ara a les febleses derivades del finançament autonòmic i tots els seus efectes que coneixen perfectament, i que el conseller Giró ens acaba de recordar, però, en tot cas, diguem-ho clar: quan una majoria d'aquesta cambrà defensa que l'única sortida és la independència, no és un caprici ni es tracta de dèries identitàries. És el resultat natural de veure, de viure, de constatar que vivim en un estat que no és capaç d'afrontar cap de les reformes estructurals que calen, ni la de la justícia –quin exemple–, el del sistema fiscal, el de l'organització territorial, el de la governació local.

Totes les reformes que l'Estat no vol fer són les que Catalunya anhela poder fer, disposant de la capacitat, de la decisió, de la llibertat, de l'autonomia total, és a dir, de la independència.

No ens resignarem –i ho saben–, no claudicarem, eh? I no deixarem, tampoc, de lluitar perquè en el dia a dia, avui, en el mentrestant, les coses ens acostumem que vagin cada cop pitjor. No ens resignem en això, i per això avui exigim una solució urgent també per a aquesta situació dramàtica per als ajuntaments, que implica la decisió presa pel Constitucional entorn de l'impost de l'increment de valor dels terrenys. I exigim que sigui el Govern de l'Estat, el qui ha causat el problema, que el resolgui i el resolgui immediatament. Es tracta de fer front als perjudicis directes que s'estan produint avui, i demà, i ahir, i la setmana que ve, en aquests, no només els de l'any que ve, no només els del proper exercici.

En les dades del 2019, els ajuntaments catalans van liquidar 590 milions d'euros d'aquest impost, 2.766 del conjunt de l'Estat. I en alguns casos, en bastants casos, aquests ingressos significaven prop, o més del deu per cent dels ingressos totals dels ajuntaments. Per tant, el seu manteniment no és un problema només de suficiència financera, és un problema de justícia fiscal, és un problema de respecte institucional. És una qüestió de respecte a l'obligació de les administracions locals per atendre els serveis bàsics en primera fila, amb proximitat màxima que han de prestar. Repeteixo que es tracta de beneficis que procedeixen de l'acció pública dels mateixos ajuntaments, no del caprici de ningú.

De fet, quant fa que s'ha plantejat la reforma de l'Administració local? Quantes vegades ho hem dit i repetit? De la llei de finançament local, de la llei de bases de règim local, etcètera. Els recordo, els ajuntaments són governs, no estrictament administracions, els ajuntaments han de tenir..., han de poder comptar amb els recursos suficients per decidir com volen governar la seva ciutat, com volen créixer, quin nivell de serveis han de prestar, quina qualitat exigeixen derivada dels ingressos de què disposen.

I tot això, en aquests moments, es fa literalment impossible. Davant d'aquesta situació, doncs, correspon a l'Estat actuar, i ens correspon a nosaltres actuar també amb responsabilitat institucional, als ajuntaments i a la Generalitat de Catalunya, consellera, i per això m'adreço a vostè en aquest final, per dir-los que estem en un moment, des d'aquest punt de vista, de crisi profunda, que afecta profundament a l'economia local, i que estem encara, tot i restar atònits que el Govern de l'Estat encara no hagi reaccionat, encara no hagi dit res, encara no hagi assenyalat cap a on ha dit, ha formulat una intenció més o menys, no sé fins a quin punt, fefaent, d'actuar i de reaccionar, però sabem, en tot cas, que les dues condicions, el compromís per a la transformació progressista i el compromís municipalista que el Govern de Catalunya ha assumit, són el primer argument i el primer factor d'esperança per al món local.

De manera que li proposo, li demano, consellera, què podem fer junts, plegats, Govern de Generalitat, Govern de Catalunya i ajuntaments, tots els ajuntaments de Catalunya, per defensar els nostres drets, per defensar els ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Bé, primer de tot cal dir, ens cal dir que veiem amb molta preocupació aquesta sentència que fa referència..., aquesta modificació que s'haurà de fer de l'impost sobre l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana que afecta la línia de flotació del finançament dels ens locals, en un moment que estan configurant els seus pressupostos, o potser ja anaven per aprovar-los, i de ben segur, ja tenien les ordenances fiscals aprovades per a l'any 2022. Per tant, tenen aprovats i establerts la base dels ingressos dels ajuntaments per a l'any vinent i també, evidentment, de la despesa.

El fet és que el Tribunal Constitucional va resoldre, el passat 26 d'octubre, aquesta qüestió d'inconstitucionalitat que va promoure la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, i que ha declarat nuls diversos articles d'aquesta llei reguladora d'hisendes locals. Aquesta sentència, de fet, comptava, compta, amb el vot en contra del president i també de dos magistrats, però, en qualsevol cas, anul·la diversos articles perquè estableixen un mètode objectiu de determinació de la base imposable d'aquest impost, de l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana, que determina que sempre hagi d'existir un augment dels valors dels terrenys durant el període d'imposició, amb independència de que realment aquest hagi existit, aquest increment hagi existit. La sentència declara que aquesta decisió no afecta les situacions fermes existents abans de la data de la sentència, sortosament, jo diria.

Aquest pronunciament del Tribunal Constitucional, de fet, provoca un greu impacte sobre les hisendes locals, ja que aquest impost –que, de fet, popularment, en diem plusvàlua– constitueix –juntament amb l'impost de béns immobles, l'IBI– una de les principals fonts de finançament dels ens locals. Clarament, el Govern de l'Estat ha badat. No ha estat àgil a resoldre una situació que venia de lluny, venia advertida de fa quatre anys. I, de fet, fa molt de temps que partits polítics i associacions municipalistes reclamen a l'Estat espanyol que faci els deures i proposi al Congrés de Diputats la reforma de la normativa que regula aquest impost.

I, en aquest sentit, trobem molt greu que cap dels governs de l'Estat hagi afrontat un tema que per al finançament local és cabdal i s'hagi hagut d'esperar a una sentència del Tribunal Constitucional per anunciar, a correuita, que es proposarà alguna solució. I quina? De fet, les premses mai són bones conselleres i ens sembla i no voldríem que això fos un pedaç, perquè el món local continua patint. La solució és fer les coses ben fetes, perquè –com deia– ja se sabia des de fa quatre anys que calia adequar la metodologia de càlcul de la base imposable. I, d'acord amb les informacions aparegudes en premsa, el Govern de l'Estat tot just ara prepararà una modificació de la norma que no incorri en aquestes inconstitucionalitats en l'aplicat amb uns paràmetres per preservar al màxim la recaptació actual.

En tot cas, no es podran aplicar coeficients únicament vinculats als anys transcorreguts, que és el que bàsicament es feia ara i s'ha declarat inconstitucional, i haurà de tenir en compte l'evolució dels valors immobiliaris. Aquesta fórmula de càlcul d'aquest impost de ben segur impactarà negativament en la recaptació municipal. Si ens mirem els imports dels darrers anys, els imports recaptats pels ajuntaments catalans en termes absoluts –de fet, ho deia el diputat Maragall–, l'any 2019 aquesta xifra, a Catalunya, va significar 590 milions d'euros recaptats pels nostres ajunta-

ments. I, si ho centrem en alguns municipis, a Barcelona va ingressar 197 milions d'euros; l'Hospitalet, 13 milions; Sabadell, 18 milions, i, de fet, per a la majoria de municipis mitjans i grans, aquest percentatge representa entre el sis i el quinze per cent de mitjana, i en alguns casos molt més. És el cas de Castelldefels, on s'enfila al disset per cent del total dels seus ingressos, o Malgrat de Mar, al divuit per cent. I podríem anar posant diversos exemples en aquest sentit.

Per tant, queda clar l'impacte de la sentència, però també, segur, de la nova fórmula de calcular aquest impost impactarà molt negativament en la recaptació municipal. D'acord amb això, els municipis més afectats en nombres relatius, en aquest cas, són els mitjans i els grans. Perquè se'n facin una idea, la recaptació de la plusvàlua representa el sis per cent dels ingressos dels municipis entre mil i dos mil; el cinc per cent entre dos mil i cinquanta mil, i el sis per cent de mitjana en els de més de cinquanta mil. I, en tot cas, en els més petits, és un tres o un quatre per cent dels ingressos previstos però que, òbviament, per a ells és una xifra molt important.

Per tant, són xifres dramàtiques per als ajuntaments catalans i, sempre que baixem al detall, la situació empitjora, perquè la realitat, com saben, és molt dura en els municipis de Catalunya. Tinc l'esperança, que és més que un desig, que el Govern de l'Estat treballi també per donar seguretat jurídica als ens municipals i també als contribuents. D'acord amb el que tenim d'hisendes locals, l'impost representa un percentatge que, malgrat que és limitat, però que, en tot cas, és el segon impost més important, com els deia.

Per tant, estem preocupats pel moment que viuen els ajuntaments de Catalunya, molt preocupats pels efectes nocius d'aquesta sentència –però també per inacció del Govern– que pot tenir en les hisendes municipals, en un moment, que, de fet, ja m'explicaran com quadraran els municipis els seus pressupostos un cop ja els han aprovat o estan a punt de fer-ho i com justificaran la davallada en les inversions previstes o en els serveis que ofereixen a la ciutadania.

Per tant –des d'aquí fem una crida–, és urgent, doncs, que el Govern de l'Estat adeqüi la metodologia de càlcul de la base imposable per tal de garantir la seguretat jurídica als ajuntaments que l'hagin de liquidar, però també que estudiï les vies urgents per compensar la pèrdua d'ingressos d'aquesta sentència i que es plantegi fer un fons permanent que compensi la pèrdua d'ingressos, que, de ben segur, tindrà el nou mètode de càlcul.

D'altra banda, aquesta sentència posa de nou en evidència la necessitat d'encarar una reforma del finançament dels ens locals que doni resposta a les seves necessitats. Una reforma que fa temps que demanem, que exigim a l'Estat i que, malauradament, fins a dia d'avui no ha estat possible. I és que l'actual model de finançament es basa en una deficient llei d'hisendes locals, en una disminució constant de les aportacions de l'Estat –a partir de les diferents reformes legislatives que s'han anat fent– i, en tot cas, és un finançament que té una visió uniformitzadora, centralista i que en cap cas dona resposta a les demandes del municipalisme, que venen de molt lluny i que no garanteixen, en aquests moments, la suficiència financera, el bon finançament i l'autonomia local.

Coincidim que ens cal també una reforma o una derogació de la llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, així com la revisió i millora del model de finançament local per poder tenir totes les eines per fer les polítiques públiques adequades que els ajuntaments necessiten i també, evidentment, la ciutadania de Catalunya necessita. I això només ho podem aconseguir amb més autonomia fiscal i un millor finançament.

Sovint s'ha actuat amb paternalisme amb relació als ajuntaments i altres ens locals. Se'ls ha exigat complir paràmetres de sostenibilitat financera, es trobessin endeutats o no. S'ha duplicat la feina de control, ja que els ajuntaments han hagut de donar comptes, d'una banda, a la Sindicatura de Comptes, que és qui té les competències, però també els òrgans estatals de control i, evidentment, amb una visió molt centralitzadora, homogeneïtzadora i envaint competències de la Generalitat. I, evidentment,

també des del Govern de la Generalitat, seguim treballant per dotar els ajuntaments catalans d'un finançament just i estable per fer front als seus serveis que desenvolupen de manera col·laborativa, en molts casos, amb el Govern de la Generalitat.

I, en aquesta línia, seguirem treballant, òbviament; treballant per teixir complicitats allà on calgui, per complir els objectius que conjuntament ens hem plantejat. I vostè em deia què cal fer per treballar conjuntament món municipal i Generalitat de Catalunya. Doncs, òbviament, la Generalitat de Catalunya té deures importants amb el món municipal i els anirem complint a mesura que vagi passant aquesta legislatura. I sabem que hem de destinar més recursos, més recursos estables, al món municipal, però també estem plenament convençuts que ens cal derogar els paràmetres de l'actual llei d'estabilitat financera i sostenibilitat financera de l'Estat, perquè tenallen efectivament la capacitat financera dels ajuntaments per poder fer inversions per poder desenvolupar les seves polítiques públiques.

I també ens cal un canvi en la llei d'hisendes locals estatal que, en aquests moments, és injusta pel que fa al finançament local. I, en aquest sentit, sempre ens hi trobaran per fer aquests canvis estructurals que convé al món municipal. Només així ens en sortirem conjuntament. I, com sempre diem, el Govern de la Generalitat de Catalunya volem ser el principal aliat dels ajuntaments d'aquest país.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a continuació a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local

300-00062/13

Té la paraula, en nom del grup parlamentari, la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputades i diputats, m'agrada veure que el Govern sempre proposa interpel·lacions quan els grups de l'oposició ja n'havien proposat una sobre el deute que té pendent la Generalitat amb els ajuntaments. És molt curiós veure-ho sempre en aquests termes. Però bé, anem per feina, consellera.

Estic segur que en les seves visites... Per cert, que avui tinc veu i podré parlar bé, eh?, em sentirà bé, avui. Estic segur que, en les seves visites, quan fa els diferents municipis de Catalunya, li han reclamat en més d'una ocasió la necessitat que la Generalitat faci efectiu el deute pendent que té amb els ajuntaments, amb els consells comarcals, amb les diputacions. I jo també ho sé, perquè parlo amb alcaldesses, amb alcaldes, amb regidors, amb regidores que estan desesperats en aquest tema i em diuen que ja n'han parlat amb vostè, però ara, de moment, res de res. Així que partim d'una qüestió, consellera, que les dues sabem que està passant, i és que la Generalitat no paga els deutes que té amb els ajuntaments.

Dit això, deixi'm explicar-li que per trobar les dades en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, a veure, per saber exactament aquests deutes que té la Generalitat amb els ajuntaments..., ha estat una feina titànica, trobar aquests números, perquè està tot tan tan tan fraccionat, que la recerca es fa molt complicada. Així que avui he decidit que només em centraré en els deutes pendents que té la Generalitat amb els ajuntaments en matèria de serveis socials.

Escolti, bé, eh?, consellera, perquè, quan hagi acabat aquesta meva intervenció, quedarà bocabadada, perquè aquest tema és tan important –tan important–, que fins i tot vostè quedarà això que li deia, eh?, amb una mica de tensió.

Avui, malgrat que el tema sigui parlar dels serveis socials, el tema va del deute pendent que té la Generalitat amb els ajuntaments. Sap que la Llei 12/2007, de l'11 d'octubre, dels serveis socials, diu que l'aportació de la Generalitat en aquesta matèria no pot ser inferior en cap cas al seixanta-sis per cent del cost dels equips dels serveis bàsics. Quedi's amb aquesta xifra: el seixanta-sis per cent ho ha d'assumir la Generalitat i la resta ho han d'assumir els ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions i, una petita part, els usuaris.

Doncs bé, centrem-nos en aquest seixanta-sis per cent. El pressupost de 2020 de la Generalitat va destinar a transferències als ens locals al voltant d'uns 325 milions d'euros. D'aquests imports, un setanta-set per cent corresponen al contracte programa. Però, fixi's bé, sap quin és el cost dels serveis socials a Catalunya assumits per la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals, els ajuntaments, els usuaris? Doncs aproximadament ronda els 900 milions d'euros, aproximadament.

Perquè quedi clar i com a primer punt, consellera, la Generalitat està assumint 300 milions d'euros, mentre que les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments i els usuaris n'han d'assumir 600 milions, el doble, just el doble.

Per no quedar embriagats amb aquestes dades que li estic explicant, recorda que fa un moment li deia que la Generalitat ha d'assumir el seixanta-sis per cent del cost dels equips dels serveis socials bàsics? Doncs bé, el que està passant avui, en nombres generals, és que qui assumeix aquest seixanta-sis per cent del cost d'aquests serveis són els ajuntaments i les entitats municipalistes. Jo crec que és tot un escàndol. Queda clar que la Generalitat no està complint amb la llei de serveis socials, que va aprovar precisament aquest Parlament. Gairebé no caldria argumentar res més, però continuaré explicant què significa que la Generalitat no assumeixi la seva responsabilitat i les seves obligacions. Anem a pams. Primer punt.

Segon punt. Les últimes dades que tenim de la Generalitat de final del 2020..., devia als ajuntaments, diputacions i consells comarcals –al cas– 173 milions d'euros, dades de finals del 2020, en general, i segur que a hores d'ara en són molts més. Per tant, i sabent d'aquests..., perdó, d'aquests 173 milions d'euros que queda..., l'Ajuntament de Barcelona és el que té pendent de cobrar més diners, que en aquests moments està a 47 milions d'euros, ni més ni menys.

Li posaré un altre exemple que coneix bé, perquè recentment va visitar el seu municipi. És l'alcalde de Mollet del Vallès, que va estar recentment al seu municipi i el va visitar. L'alcalde de Mollet del Vallès, el seu ajuntament té pendent de cobrar de la Generalitat de Catalunya, en temes de serveis socials, 1.800.000 euros –1.800.000 euros. I té un deute pendent, de la resta de serveis, de prop de 3 milions d'euros. I, miri, això es va replicant successivament fins a arribar a aquests 173 milions d'euros que deu la Generalitat als ajuntaments.

Aquestes són unes dades escandaloses, consellera, les miri per on les miri, perquè no només és el que no han pagat, sinó la situació en què es troben els ajuntaments, tenint en compte el malson que estan vivint en aquest moment amb la pandèmia del coronavirus, i, com bé sap, ha deixat uns serveis socials totalment devastats. Hem vist que alguns ajuntaments grans han pogut destinar recursos propis a fer front a l'augment de la demanda provocada per la pandèmia i han pogut contractar diversos treballadors i treballadores amb perfils diferents, com educadors, psicòlegs, treballadors socials.

Però què ha passat amb aquells ajuntaments més petits, aquells que estan igualment desbordats, però que no poden destinar-hi recursos? Bé, doncs que la Generalitat els ha deixat penjats. I, com que no compleix amb els seus compromisos, com ho han de fer, consellera? Jo li demano: com ho han de fer aquests ajuntaments? Deixen de prestar el servei, deixen al carrer la ciutadania? No, oi?, no podem fer-ho, això.

Li resumeixo, per tant, el que he comentat fins ara. Primer, la Generalitat no compleix amb la llei de serveis socials, aprovada per aquest Parlament, que diu que ha d'assumir el seixanta-sis per cent del cost dels serveis socials. I això queda clar

quan veiem que el cost total dels serveis socials és de 900 milions d'euros, i els ajuntaments n'assumeixen el doble. Per tant, el que està passant en aquest moment és que passa al revés: els ajuntaments assumeixen el seixanta-sis per cent i la Generalitat, la resta.

Segon punt. La Generalitat deu als ajuntaments aquests 173 milions d'euros.

Anem pel tercer punt, consellera. Hem fet el primer, el segon...; el tercer, perquè no es perdi. Fixem-nos en el contracte programa. El contracte programa..., li deia al principi de la meua intervenció que en els pressupostos del 2020 la Generalitat va destinar a transferències als ens locals al voltant de 325 milions d'euros. D'aquest import, un setanta-set per cent correspon al contracte programa, és a dir, uns 250 milions, més o menys. El contracte programa vigent és el del període 2016-2019; som al 2021, ja portem prorrogat dos anys. La diferència d'inversió entre el 2020 i el 2021 és un augment del tres per cent, del tres, és a dir, parlem només de 7 milions d'euros més pel conjunt de municipis de més de vint mil habitants. Gairebé fa riure si no fos per la gravetat que li acabo d'explicar, aquesta realitat que estava explicant que deuen aquests 173 milions d'euros, i vostès els últims dos anys el que fan és augmentar 7 milions d'euros. Per tant, és evident que és del tot insuficient.

Per això és urgent que signem d'una vegada per totes i de forma urgent el contracte programa del 2021 al 2024. El món local necessita un nou contracte programa que actualitzi les línies i les actuacions estratègiques, que incrementi les plantilles de treballadors i treballadores socials, els educadors i les educadores i altres perfils tècnics que estan desbordats per l'increment de la demanda i amb una situació de gran pressió que fa que, entre altres coses, s'incrementin les baixes laborals en aquest àmbit.

Què implica que els ajuntaments no tinguin aquesta signatura del contracte programa? Doncs, primer, inestabilitat dels treballadors i treballadores via contracte programa l'1 de gener 22; segon, fins que no se signi el nou contracte programa els ajuntaments estan en fals davant de les intervencions i han de tirar endavant amb els recursos propis, i tercer, a hores d'ara els ajuntaments no saben quins serveis continuaran el 2022; aquells nous que s'implementaran no saben quins estaran finançats, no se sap si caldrà contractar les noves figures professionals que el propi Govern va anunciar i que encara no ha fet res, i encara no sabem si s'incrementarà el preu d'hora del SAD. I deixo aquest punt del SAD per la segona intervenció, perquè és tan tan extens el que li haig d'explicar que m'estimo més que a la segona part pugui acabar el tema del SAD.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Conseller... Senyora diputada, jo crec que avui s'ha equivocat de consellera, perquè, és clar, només m'ha parlat de serveis socials. Jo crec que ho ha fet per tapar la gran preocupació que tenen els governs municipals aquests dies amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional, i com bé sap, que ha dit que era inconstitucional com s'aplicava l'impost d'increment de valors de terrenys urbans. Però potser no li preocupa a vostè. En tot cas, a la resta d'ajuntaments de Catalunya, sí.

Aquesta sentència ha significat un gerro d'aigua freda a les finances municipals, ja molt minvades per fer front a la pandèmia i a l'infrafinançament que tenen els ajuntaments a Catalunya. I, de fet, la Generalitat hi posarem tots els esforços, tots els recursos dels que disposem, en el proper pressupost per compensar tan aviat com puguem, doncs, aquesta pèrdua. Però, en tot cas, és voluntat d'aquesta conselleria

sempre de pagar ràpid tots els compromisos que tenim amb els governs municipals, amb tots, amb els ajuntaments, consells comarcals i la resta.

I, en tot cas, dir-li, i pel que fa a Presidència, que això sí que em pertoca, que resta pendent el trenta-sis per cent del Fons de Cooperació Local, que ja està aprovat i distribuït i previst de pagar aquest novembre. Per tant, no hi pateixi, per aquesta banda. També pel que fa als 100 milions d'euros que ens vam comprometre del fons extraordinari acabat d'aprovar en el darrer Ple; està pendent de distribuir, i, per tant, ho farem immediatament i ho pagarem de forma també immediata.

I, en tot cas, dir que avui en el Govern d'avui hem aprovat l'ampliació dels terminis del PUOSC 2020, perquè la majoria d'ajuntaments no havien sigut capaços de poder justificar, en un any de pandèmia, diguem-ne, per raons òbvies, doncs, totes les inversions que teníem previstes, i, per tant, ens han demanat aquesta ampliació, que farem de forma automàtica.

Per tant, sempre la voluntat del Govern és transferir el màxim de recursos als ens municipals. I en aquest sentit, dir que sí, efectivament, Presidència té un deute amb els ajuntaments, però que és de 42,5 milions d'euros i que fa referència a temes de PUOSC, de càrrecs electes, que, com sap, paguem una part..., bona part de la seva dedicació, a ajuts extraordinaris, entre d'altres. En moltes ocasions, no hem pogut fer efectiu el pagament perquè els ajuntaments, pel que sigui, no han estat capaços d'aportar els comptes a la Sindicatura de Comptes encara, i, per tant, fins que no ho facin no podem fer el pagament d'aquests imports. Però, en tot cas, ho farem de seguida que podrem.

Però el que preocupa ara aquests ajuntaments és la sentència sobre les plusvàlues. De fet, com bé diu, parlem amb moltes alcaldies, regidories, però també amb entitats municipalistes, però també amb intervencions i tresoreries dels ajuntaments, i aquests dies estan absolutament preocupats. És cert, tanmateix, que aquesta sentència no afecta les situacions de fermesa, i per tant el que s'ha recaptat fins ara. I només faltaria, perquè, si fos així, amb efectes retroactius, causaria un daltabaix irremparable a les finances municipals.

En tot cas, som conscients de la gravetat de les conseqüències de l'aplicació d'aquesta sentència al món local, i, de fet, des de fa molt de temps, partits polítics, associacions reclamaven que es fes aquest recàlcul d'aquest impost. En tot cas, durant quatre anys no ha estat capaç el Govern de l'Estat de fer-ho, i per tant, sense voler utilitzar un to dramàtic, però sí contundent, cal denunciar i dir ben clar que cap dels governs de l'Estat ha estat capaç d'afrontar un tema que, pel finançament local, era cabdal, i han hagut d'esperar una sentència del Tribunal Constitucional.

En aquest sentit, necessitem saber amb urgència els plans i les solucions del Gobierno. Necessitem urgentment que es posi damunt la taula la solució definitiva per paliar les possibilitats... o les possibles conseqüències d'aquesta sentència. En tot cas, algú fins i tot aquests dies, diguem-ne, amb cinisme, ha dit que aquests percentatges d'ingressos d'aquest impost de la plusvàlua no eren tan elevats, i, en aquest cas, doncs, dir que en el cas de Catalunya l'any 2019 van ser 590 milions d'euros. I, evidentment, estem molt preocupades, molt, pels efectes nocius d'aquesta sentència i la inacció del Govern, que pot tenir en les hisendes locals, en un moment en què la majoria d'ajuntaments o tenen el pressupost aprovat o l'estaven a punt d'aprovar.

I és que l'actual model de finançament es basa en una llei d'hisendes locals que és deficient, amb una disminució constant de les aportacions de l'Estat a partir de les diferents reformes legislatives que s'han anat fent, un finançament que és fruit d'una visió uniformitzadora i que, evidentment, no dona resposta a les demandes del món municipal. I, de fet, si ens mirem les competències que tenen els ajuntaments, que es determinen a la llei de bases de règim local, els municipis, la majoria de municipis, de fet, només s'haurien de cuidar de l'enllumenat públic, del cementiri, de la recollida de residus, de la neteja viària, de l'abastament domiciliari d'aigua potable, del clavegueram, de l'accés als nuclis de població o la pavimentació de vies urbanes. Els

municipis de més de cinc mil habitants, segons la llei de bases de règim local, haurien de fer algunes coses més: parc públic, biblioteca pública, tractament de residus. Als municipis de vint mil se'ls n'hi afegeixen unes quantes més, i als de cinquanta mil, més temes.

És evident que els municipis no fan això. O vostès pensen que els municipis només fan això? De tal manera que estan aguantant l'estat del benestar –feble, d'altra banda, però que estem construint entre tots. I a aquesta llei de base se li afegeix l'aplicació de la llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, que limita clarament la capacitat financera dels ajuntaments d'una manera draconiana. Només ara en aquests moments s'ha tocat el sostre de despesa temporalment, però, en tot cas, la resta de llei continua vigent. I, per tant, l'Estat el que fa és obligar els ajuntaments que durant la crisi econòmica, doncs, en fi, tant és que estiguessin endeutats com si no, havien d'aplicar de forma estricta tots els paràmetres de la llei de sostenibilitat financera... I, per tant, això era una gestió..., això va significar una gestió encarada i antiquada del que és la gestió de les finances públiques.

De fet, actualment està suspesa la regla fiscal que limitava, doncs, el sostre de la despesa. Però, en tot cas, el cert és que els ajuntaments han pogut fer ús dels seus romanents mentre duri aquesta suspensió –i això evidentment és una bona notícia, ha estat una molt bona notícia per als ajuntaments–, però ha continuat el funcionament centralitzat de l'Estat, ha complicat de manera evident la gestió financera dels ajuntaments, que s'han vist obligats a duplicar les obligacions d'informació fiscal, econòmica, comptable dels ajuntaments.

Per tant, s'han envaït competències de la Generalitat, ja que la Generalitat ja controla les finances dels ajuntaments a través de la Sindicatura de Comptes. I l'Estat, per altra banda, continua mostrant una desconfiança i una evident incompetència en qüestió, doncs, de control financer.

A tall d'exemple, els ajuntaments han de remetre per duplicat el pressupost general, les liquidacions dels pressupostos, la informació d'endeutament, altres informacions econòmiques i financeres tant a la Sindicatura de Comptes com al Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas, mitjançant sistemes informàtics diferents, i això sí que tenalla les finances públiques. Això, sumat a altres informacions trimestrals i anuals que s'han d'anar enviant al ministeri, comporta fortes càrregues de feina sobre aquests petits ajuntaments, on el personal és insuficient, amb el resultat del col·lapse administratiu i incomplint, evidentment, els principis d'eficiència i d'eficàcia. I això sí que perjudica els ajuntaments catalans –i de la resta de l'Estat, òbviament– i això sí que perjudica l'eficàcia en la gestió municipal. I això sí que perjudica la bona feina que els ajuntaments fan per dur a terme aquelles polítiques públiques que resolen la vida de la ciutadania i milloren la vida de la ciutadania de Catalunya i de la resta de l'Estat.

Per tant, si de debò vol ajudar els ajuntaments catalans, faci que el seu partit i el seu Govern modifiquin aquests paràmetres d'aquestes lleis que li he comentat: la llei d'hisendes locals, que determina l'estructura del finançament de tots els ajuntaments de l'Estat, també dels catalans, i també que derogui aquesta llei que modifica completament el finançament..., la sostenibilitat financera dels ajuntaments de tot l'Estat.

Per tant, aquests sí que són elements que de ben segur tots els ajuntaments de Catalunya li agrairien, i especialment les intervencions dels ajuntaments, les tresoreries dels ajuntaments i les alcaldies dels ajuntaments catalans, que en aquests moments es veuen obligats a complir tot un seguit de paràmetres que són, al segle XXI, absurds.

Per tant, en aquest sentit, això que he explicat avui sí que fa referència al que als ajuntaments de Catalunya els hi preocupa. Òbviament, tots els temes vinculats a serveis socials, al contracte programa..., és un element important i que hem de dur a terme; hem de dur a terme la modificació, la nova proposta de contracte programa.

De ben segur, la consellera de Drets Socials ho podrà dur a terme en els propers mesos. Però, en tot cas, no soc jo qui he de respondre a aquesta qüestió.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Consellera, sap qui va aixecar la regla de despesa? Un ajuntament socialista. Punt número 1.

Punt número 2. Vostè m'ha dit: «Sap qui està aguantant l'estat del benestar? Sap qui ho està fent? Els ajuntaments.» I jo li estic parlant de polítiques de benestar, els serveis socials. Vostè ha de fer el seguiment de totes les polítiques relacionades amb els ajuntaments, i això és lo que li estic demanant avui: el deute pendent que té la Generalitat amb els ajuntaments. Si això no és el seu tema ja em dirà quin és. Li he posat un exemple, que són els serveis socials. *(Alguns aplaudiments.)* Clar que és el seu tema! És clar que és el seu tema! Li he fet fàcil, només li he posat serveis socials. Quan li vagi demanant de totes les altres àrees, no sé què em dirà. És clar que és el seu tema! I, percentualment, els pressupostos generals de l'Estat, que estan pendents de la seva aprovació i als quals espero que vostès i Junts per Catalunya hi donin suport, són els que pujaran més, prop d'un 13,6 per cent, el finançament dels ens locals. Per tant, més que això ja no podem dir.

Però concretem, consellera, perquè no em voldria deixar tot el que li volia explicar. Per exemple, i continuant amb serveis socials, el deute que té la Generalitat amb els serveis socials. El deute! El deute! Per exemple, el que li deia, que s'hauria de cobrir el cent per cent dels serveis d'intervenció socioeducativa, i s'haurien de complir les ràtios. Sap què passa a l'Ajuntament de Sabadell? També li recomano que un dia hi vagi. Doncs que el finançament d'aquest servei no arriba al vint per cent. El vint per cent, consellera. És un servei imprescindible.

A l'Ajuntament de Barcelona, en el cas del mòdul del contracte programa de l'EAIA, perd cada any 2 milions d'euros. I només li parlo d'un servei –d'un servei. Li recordo, per si no n'està al cas, que, aquest servei en concret, la Generalitat l'ha d'assumir al cent per cent, no al seixanta-sis per cent.

I un dels temes més reclamats per tots els ajuntaments és el servei d'ajuda a domicili, el SAD. Necessitem que el mòdul sigui entre dinou i vint-i-un euros, i aquest augmenti progressivament, perquè no pot continuar-se pagant els 16,25 que s'està pagant en aquest moment. Per què? Perquè no es pot parlar només del preu del mòdul, perquè s'ha de tenir en compte el cost real de la licitació, i en aquest moment, el cost real de la licitació són 17,15, quan s'està pagant 16,25. Hi insisteixo, la Generalitat no finança mai el seixanta-sis per cent del cost dels serveis bàsics i això és un escàndol. Amb el mòdul del SAD no han pujat aquest preu –alerta, eh?– en catorze anys –catorze. Igual que des del 2007 no s'ha desplegat el reglament, i la carta de serveis no s'ha actualitzat des del 2012. Com si els temps no passessin factura, no estiguéssim al mig d'una pandèmia, els ajuntaments no ho tinguessin complicat. Aquí no passa res. Aquí no s'actualitza res ni es fa res en ordre. Tot és culpa sempre de l'Estat. Tot. Però la Generalitat mai, mai, té culpa de res.

Per anar acabant, la Diputació de Barcelona transfereix als ens locals per finançar serveis socials, per exemple, 25 milions d'euros. La Diputació de Girona, 1,2 milions d'euros. La de Lleida i Tarragona, 500.000 euros. Sort en tenen els ajuntaments de les diputacions, perquè si s'haguessin de refiar de la Generalitat, anirien arreglats.

Miri, consellera, només li he de dir amb tota franquesa: vostès no han entès res de la realitat social del nostre país quan el 2021 només han incrementat el contracte programa en un tres per cent. No són conscients ni de la tasca que realitzen els ser-

veis socials ni de la necessitat de tenir-los suficientment finançats. Si volen que tot-hom surti en igualtat d'oportunitats de la crisi en què estem, no necessitem 7 milions d'euros, en necessitem almenys 70 per començar a remuntar els serveis socials. I ens cal un nou model de finançament dels serveis socials. Sense tot això, consellera, sense que vostès paguin els deutes –perquè estem parlant dels deutes, hi insisteixo, dels deutes que té la Generalitat amb els ajuntaments i les entitats municipalistes–, el país cada dia s'enfonsa més i els ajuntaments ja tenen l'aigua al coll, consellera.

Vinga.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, jo diria que cap lliçó, eh? Perquè quan parla de les entitats municipalistes, que, òbviament, no gestionen res en serveis socials, potser s'ha confós amb els consells comarcals, que sí que gestionen per als municipis de menys de vint mil habitants. Però, en qualsevol cas, i intentant, diguem-ne, millorar el seu to, perquè jo crec que s'ha esverat una mica. No cal, perquè és un debat, el municipalista, en què crec que estem molt d'acord, o molts dels que estem aquí estem d'acord, que cal millorar el model de finançament local dels nostres ajuntaments. I li parlaré del que volem fer la Generalitat i, en concret, la conselleria de Presidència, que és el que em pertoca; és que no em parli de serveis socials perquè jo, directament, no gestiono els serveis socials d'aquest país, però, en qualsevol cas, segur que la consellera de Drets Socials, com ja he dit, entoma la qüestió amb tota l'energia, perquè efectivament puguem donar tots els serveis que es mereix la ciutadania d'aquest país.

Certament, el Govern de Catalunya sempre els hi explico que vol ser un Govern municipalista, és un govern municipalista. De fet, jo mateixa he estat alcaldessa, per tant, moltes de les coses de les que em parla les he viscut en primera persona, també per temes més professionals en un consell comarcal. I la realitat és que els recursos dels ajuntaments són els que són perquè depenen de l'Estat en la seva major part, és a dir, és qui recapta el vuitanta per cent dels recursos i, per tant, és qui distribueix els recursos i els determina.

En aquest sentit, de fet, hi ha hagut successives promeses però que, en qualsevol cas, mai s'han concretat en un finançament just per als ens locals. Alguns ajuntaments –i, segurament, el seu grup també– ens reclama fer una llei d'hisendes locals catalanes. Que, de fet, de ben segur nosaltres podrem iniciar el debat i el tirarem endavant, però, certament, és un dels reptes que tenim, però tampoc els descobriré res si els hi dic que, evidentment, tenim les competències molt limitades. De fet, ja ho vam intentar, ho vam intentar amb l'Estatut. Amb l'Estatut, doncs, vam intentar guanyar competències també en la gestió del finançament local i se'ns va laminar, se'ns va tallar aquesta possibilitat. I en aquest sentit, tenim un marc legislatiu estret, limitat i injust en aquests moments. I si pretenem legislar sobre això, al Constitucional anirem. I hi anirem perquè vostès mateixos ens hi portaran, probablement. I no ens excusem. En aquest sentit, el Govern treballa per proposar-los una nova llei de governs locals i també volem abordar el tema de les hisendes locals. Anirem tan lluny com puguem, però, ho torno a dir: preparem-nos per a la decepció si abans no hi ha un canvi normatiu profund a l'Estat.

I en termes de finançament local, només, des de Presidència, dir que volem transferir més recursos al món local, i tant que ho volem fer! I ho volem fer amb diferents polítiques públiques relacionades amb molts temes.

I deixi'm fer un apunt, sense frivolitzar: tinguin el convenciment que aquest és un afer en què necessitem disposar de més eines també per ajudar a la ciutadania i necessitem un govern ple, i per això també necessitem ser república, perquè, si no,

no serem capaços de dur a terme totes les modificacions que volem amb el finançament local. I sempre expliquem que nosaltres volem dur a terme la gestió de relació amb el govern local amb un principi que és el de subsidiarietat, és a dir, tot el que es pugui decidir des de prop dels municipis que no es decideixi des de Barcelona o des de qualsevol despatx més centralitzat.

També el principi de simplificació administrativa quant a la gestió de subvencions. I, en aquest sentit, ser molt més àgils del que hem estat fins ara. I això sí que ens ho reclamem els ajuntaments i això sí que ho podrem dur a terme.

També trencar amb el paternalisme, si mai hi ha sigut. I, en tot cas, per trencar amb el paternalisme, acabar amb aquesta llei tan injusta de sostenibilitat financera que l'Estat..., doncs, que en aquests moments fa que els ajuntaments no puguin desenvolupar totes les seves competències i la seva autonomia de gestió.

Però també el principi de diversitat. És a dir, hi ha municipis molt diversos i, per tant, no podem tractar igual el que és diferent. I, en aquest sentit, volem promoure en aquesta legislatura totes aquelles eines que ens permetin treballar pel reequilibri territorial d'aquest país i per evitar el despoblament. I, en aquest sentit, també és un dels esquemes, és un dels temes que els municipis de Catalunya ens reclamen, que destinem més recursos a equilibrar el territori i fer que les persones hagin nascut on hagin nascut tinguin els mateixos serveis i les mateixes oportunitats.

Només així, treballant amb aquests principis, treballant plegades, serem capaces d'enfortir els governs municipals. En aquest sentit, sempre ens hi trobarà i treballarem en aquesta línia.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra

300-00063/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, honorable conseller... M'agradaria començar aquesta interpel·lació fent una reflexió que l'hem fet més d'una vegada, ens l'haurà sentit en aquest mateix Ple com en comissió, respecte a la policia.

Nosaltres creiem que la policia pot ser vista des de la confiança o des de la desconfiança. I m'agradaria fer una afirmació respecte al nostre grup parlamentari, doncs, que nosaltres ens mirem la policia des de la confiança. I això té moltes derivades d'ordre pràctic, si se'm permet l'expressió. I em sembla que és evident –i m'hi remetré i hi posaré alguns exemples, però tots en trobaríem alguns–, doncs, que alguns dels seus socis de govern, i parlo particularment del Grup Parlamentari de la CUP, es mira la policia d'una manera..., diguem-ne, des de la desconfiança. D'aquí neixen un conjunt de propostes, no?

En roda de premsa el passat 18 d'octubre, la diputada Dolors Sabater, en qualitat encara *in pectore* de presidenta de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, feia tres afirmacions que, doncs, crec que paga la pena que retinguem. Deia: «La cosa policial aporta més inseguretat que seguretat» –la cita és literal–; «cal un gir de cent

vuitanta graus de la policia». I, tercera afirmació: «Hem d'anar cap a un model policial veritablement democràtic», de la qual cosa se'n desprèn que no el deu considerar prou democràtic.

El problema no és que un grup parlamentari tingui tot el dret a expressar-se en aquests termes, sinó que aquest grup parlamentari és crucial i dona suport al Govern. Dona suport al Govern en el naixement del mateix Govern i –pel que anem veient, doncs, ja veurem com acaba– també en el tràmit parlamentari. Per tant, això té algunes conseqüències greus des de la nostra perspectiva, no? Aquesta visió –permetin-me l'expressió– cupaire, de la seguretat i de la policia, des de la desconfiança, amb un punt obert d'hostilitat seria poc rellevant si no fos per aquesta circumstància que li he esmentat, no?

I això ens preocupa com a Socialistes i Units per Avançar, però crec que preocupa també a un conjunt important de la ciutadania, preocupa als propis policies, a molts altres grups parlamentaris i a un conjunt de la ciutadania, no? Més si ho jutgem... La setmana passada va estar en comissió, va comparèixer la directora general, la senyora Andolz, d'Administració de Seguretat, i ens presentava unes dades de l'enquesta que valoraven altament bé, la ciutadania, a la policia: un 7,3 per cent sobre deu. I en el cas que haguessin interlocutat amb la policia el darrer any, això fins i tot pujava a un 7,7.

Per tant, aquest és l'objectiu d'aquesta interpellació..., és triple. En primer lloc, conèixer quin és el grau de dependència del Govern respecte a la CUP en matèria de policia i de seguretat. En segon lloc, una mica saber on som, deixin-m'ho expressar amb aquesta claredat, saber per on passa el Departament d'Interior en matèria policial i de seguretat. I, en tercer lloc i com és habitual, fer algunes propostes alternatives al que estem veient i que no compartim amb el Govern.

Per fer-nos una composició de lloc precisa, ens plantejem donar resposta a quatre preguntes. Què diu l'acord entre Esquerra i la CUP que està en l'origen del Govern respecte a la policia? Què han fet fins a dia d'avui en el compliment d'aquest acord? Què és el que ens preocupa, de què discrepem rotundament en el nostre grup parlamentari? I, exactament al final, què és el que proposem, perquè no ens quedem només en la crítica, en la protesta, sinó que fem la proposta, no?

L'acord de govern subscrit entre la CUP i Esquerra, en primer lloc divideix la present legislatura en dos temps, més o menys meitat i meitat. Un que és per acumulació de forces per escometre el segon temps que és per fer un nou embat democràtic. D'aquí en surten algunes preguntes, des de la nostra perspectiva, rellevants, i que li volem formular en seu parlamentària. Ho vam fer en comissió, no ens va contestar. Les reiterem.

En què consisteix l'acumulació de forces al Departament d'Interior? Exactament com es concreta aquesta acumulació de forces al Departament d'Interior? O més inquietant encara, com es fa el nou embat democràtic des del Departament d'Interior en el segon bienni, si és que hi és aquesta legislatura? I en què consisteix exactament? Quin paper hi té el cos de Mossos d'Esquadra en aquest embat democràtic, no?

En segon lloc, l'acord entre Esquerra i la CUP que dona naixement al Govern, fa un conjunt d'apreciacions, de punts concrets, entre els quals hi ha la supressió de les pilotes de *foam*, la retirada de les acusacions particulars contra mobilitzacions, l'homologació de totes les actuacions policials, l'impuls de la mediació des del Departament de Justícia, la unificació de tots els advocats del Departament d'Interior a l'estructura central, garantir que no hi haurà cap actuació policial basada en la discriminació, el desplegament del programa d'identificació policial i crear una comissió parlamentària. I un diu: «On estem aquí?»

Però encara hi ha un tercer aspecte d'aquest acord que ens genera algunes preguntes, no?, què és, diu: «Hi haurà una rendició de comptes pública, perquè som amants de la transparència»; perfecte, nosaltres també. També ho diu i la cita és literal: «Hi haurà una rendició de comptes més discreta» –això ho diu a la pàgina 5 de

l'acord— «en la que participaran» —cito— «els espais i organitzacions polítiques independentistes.» És a dir, la meitat de l'hemicicle no tindrà dret a aquesta rendició de comptes ni a saber.

Això també em genera algunes preguntes. La primera, si la rendició de comptes de la policia serà pública o serà en aquest àmbit més discret que diu l'acord; la segona, si és que hi ha alguna agenda oculta que nosaltres no coneguem amb relació a això, i la tercera, home, quin és el full de ruta que tenen per a la present legislatura la CUP, Esquerra i el Govern per conduir aquest embat que està en l'origen mateix del Govern en aquest acord, no?

Sobre què ha fet el Departament d'Interior respecte a aquests punts d'acord, home, ha fet els deures —això se li ha de reconèixer, conseller, ha fet els deures. Comissió sobre el model policial? En marxa, la constituïm demà. Passar la defensa dels mossos d'Interior a Presidència? Fet —ja va fer al seu dia el decret. Publicació dels protocols dels projectils de *foam*? Publicats. Retirada de les acusacions particulars? Feta. I podria anar seguint. És un grau de compliment notori, no?

Entendrà, per tant, que, vista aquesta eficiència, tota aquesta qüestió que li plantejava de l'embat ens preocupi, i ens preocupa —vista la seva eficiència al complir els acords de la CUP— la creació d'un mecanisme de control de les actuacions policials i d'ordre públic amb capacitat de fiscalització i de sanció. Això és el que ha proposat la CUP, en qualitat —la senyora Sabater— de presidents d'aquesta comissió, i que resulta ser que serà el que farem en aquesta comissió. I, per tant, voldríem saber quin és el capteniment del Govern, perquè és rellevant, des de la nostra perspectiva.

Ens preguntem i li preguntem: creu —com creuen els radicals— que els mecanismes actuals no són prou eficients, els mecanismes interns del cos; creu que la Divisió d'Afers Interns no fa prou bé la seva feina? Creu que és necessari externalitzar i, perdonin, privatitzar el control, la fiscalització i la capacitat de sanció sobre els Mossos d'Esquadra? El Govern creu..., està d'acord amb aquest plantejament? Li sembla normal que un cos extern —no judicial— al Cos de Mossos i al Departament d'Interior fiscalitzi i sancioni l'actuació policial? A nosaltres no ens sembla normal, nosaltres estem als antípodes de tot això.

Nosaltres, com a grup parlamentari, doncs creiem que una cosa és aprofundir en aquells aspectes que siguin millorables, que, evidentment, n'hi han en el Cos de Mossos d'Esquadra, com en qualsevol organització, i una de molt diferent és considerar que cal aquest gir de cent vuitanta graus que se'ns anunciava abans de començar la legislatura. En aquest sentit, reiterar-li, dir-li amb molta claredat que no hi compti, no compti amb nosaltres, amb el Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, per a res que comporti l'afebliment de la nostra policia. Compti amb tot allò —i ho hem intentat demostrar, i més que ho demostrarem, fins i tot amb independència de quina sigui la seva resposta—, doncs, que ajudi a emparar, a protegir, a dotar de més mitjans, a protegir, en definitiva, el Cos de Mossos d'Esquadra, no?

Si creu que privatitzar el control és una barbaritat, un error o no toca; si creu que la Divisió d'Afers Interns fa la bona feina; si creu que el Cos de Mossos d'Esquadra està subjecte a controls democràtics eficients; si té confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra i en la seva capacitat autocrítica i d'adaptació a un entorn canviant, profundament i ràpidament canviant, si creu, com la immensa majoria de la ciutadania, que els Mossos fan raonablement bé la seva feina, home, li proposem algunes qüestions.

La primera, que s'alliberi una mica d'aquest acord amb la CUP, que s'alliberi d'aquest acord amb els radicals, si ens ha de portar aquesta externalització del control, si ens ha de portar a posar la policia com a font de problemes, no com a font de solució a molts dels problemes. Li oferim el nostre suport per fer-ho en l'aprovació dels pressupostos. Ho ha dit el nostre cap de files, ho ha dit en més d'una ocasió, que estem disposats, a canvi de ben bé poca cosa, o ben bé res. Sí d'aquesta, que és important: prescindeixi d'aquests acords, condueixi la policia per un itinerari sensat, raonable, utilitzi els mecanismes interns que té la policia, però, en qualsevol cas, no es

posi subjecte a la CUP. Tenim la sensació que la policia ja va pagar un elevat preu en la constitució d'aquest Govern –ja va ser moneda de canvi–, i tornem a tenir aquesta sensació –se'ns repeteix– que tornaran, la policia i el Cos de Mossos d'Esquadra, a ser moneda de canvi per a l'aprovació dels pressupostos.

Davant d'aquesta realitat, que ens preocupa a nosaltres, al Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, i creiem honestament que a una part molt important de la ciutadania, li oferim el nostre suport per a l'aprovació dels pressupostos, perquè no prenguem decisions que aniran en contra del cos i que, en definitiva, no seran bones per al conjunt del nostre país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula el conseller d'Interior, senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputades, diputats... La veritat és que no sé si començar per lo dels pressupostos, però després he recordat que no soc el conseller d'Economia, i, per tant, no em correspon. Em sembla que és impropï, diguem-ne, del debat, amb relació al que estem parlant, que parlem de si volen aprovar els pressupostos o no volen aprovar els pressupostos.

Jo vull parlar de seguretat, no? I em fa unes preguntes..., que la seva pròpia pregunta és capciosa, no?, és a dir, si tenen o no confiança en la policia. Ho he dit per activa i per passiva, però no només de paraula –i també ho he dit per activa i per passiva–, sinó amb fets –amb fets–, amb fets concrets, cada dia, donant suport i estant al costat de la policia, sí, i dotant de mitjans la policia, sí.

I això no ha passat sempre, senyor Espadaler. Durant molts anys no s'han contractat mossos, i això sí que és atemptar contra la seguretat, això sí que és trinxar la confiança i la seguretat del nostre país: no contractar i tenir un cos cada vegada amb menys efectius, amb menys mitjans, amb menys recursos. I això ha passat durant molts anys, per exemple, durant els anys en els que vostè va ser conseller d'Interior, en els que hi va haver *(aplaudiments)* durant molt temps –durant molt temps– un estancament de la contractació de mossos i una caiguda en picat del pressupost de 297 milions a 130. Això sí que és trinxar el Cos de Mossos d'Esquadra i no donar-los confiança.

Jo, sincerament, no entenc la seva interpellació avui, perquè hi ha una comissió, que se n'ha dotat aquest Parlament, justament per parlar d'aquestes qüestions. I en el marc d'aquella comissió podem parlar d'aquesta i de totes les qüestions que cadascú consideri més oportunes i intentar arribar a consensos.

Pel to de la intervenció, i pel to de les intervencions que ha tingut en els darrers temps, molt agressives no formalment, però sí de fons, amb relació a la política de seguretat d'aquest Govern, arribo a la conclusió que realment li preocupa poc aquesta qüestió de si confiem o no en la policia, perquè sap que sí, i en el fons el que li preocupa, i en el que s'ocupa, és d'intentar instal·lar un imaginari; un imaginari en el que hi ha un govern irresponsable en mans d'uns radicals que no creuen en la policia i generen inseguretat, i a erigir-se com la persona, el partit, que garanteix la seguretat, que garanteix l'ordre i que garanteix la confiança en els cossos de seguretat.

Però sap què passa? Que aquest discurs és planxat, clavat, igual que el que fa la dreta espanyolista, inclús, contra el seu propi Govern, contra el propi Govern dels seus socis del Partit Socialista. Exactament el mateix discurs –exactament el mateix discurs. «Un govern en mans de comunistes i independentistes, que no donen confiança...»; és el mateix discurs. I està alimentant..., el mateix discurs que fan allà, vostè el realitza aquí. I em sembla que això és un mal ajut al Cos de Mossos d'Esquadra.

Miri, jo li proposo un viatge en el temps; no molt llunyà, 2013, també una comissió parlamentària per parlar sobre el model d'ordre públic. Pensi que en aquell moment alguns partits es van enfadar molt perquè en la comissió d'ordre públic no figuraven les pilotes de goma –se'n recordarà bé, vostè–, perquè deien que, com que s'havia de fiscalitzar l'ús de les pilotes de goma, en el nom de la comissió hi havien de ser. Ho demanaven, entre altres, el Partit dels Socialistes, que figurés la paraula «pilotes de goma» a la comissió. Finalment, no va ser així, però la comissió va funcionar i va tenir resultats.

I miri, les comissions serveixen, per exemple, per això. Vostè, com a conseller d'Interior, el maig de 2013, va dir que descartava de forma rotunda –rotunda– retirar les pilotes de goma. I ho va dir perquè això era deixar a la intempèrie el Cos de Mossos d'Esquadra. Cinc mesos després, després dels debats de la comissió, va dir que no era possible arraconar les pilotes de goma, però va dir «de cop», ja hi havia la porta oberta a la possibilitat de que es fes. El desembre de 2013 va arribar l'acord de retirar les pilotes de goma, i es va fer efectiu l'abril de 2014.

Les raons que van donar des del Govern, en aquest cas vostè, com a conseller d'Interior, per afirmar això eren que havien estat sensibles a la reivindicació social. Va dir que les retiraven perquè la societat ja no acceptava l'ús de les pilotes de goma. Em sembla una interessant reflexió. I també va dir de forma rotunda que això no era treure mitjans al Cos de Mossos d'Esquadra.

Amb tota sinceritat, no sé si era més rotund sis mesos abans o sis mesos després, però estic segur que el que hi va haver darrere d'això va ser un debat honest i sincer dels diferents grups parlamentaris per arribar a conclusions. Allò que va passar allà, aquell debat que es va produir, aquelles reflexions, allò que va tenir l'oportunitat de viure vostè com a conseller d'Interior, és el que li demano que practiqui també en aquesta comissió. I en allò que vostè estigui d'acord, endavant, i en allò que hi estigui en contra, es posiciona, i en el marc de la comissió en parlem –en parlem.

Miri, l'altre dia, en un diari de reconegut prestigi en la defensa del Cos de Mossos d'Esquadra com és l'*ABC*, vostè va escriure un article en el que deia –una cosa molt matisada–: «*En manos de los radicales.*» Quan vostè va canviar, del maig del 2013 a l'abril del 2014, de posició sobre les pilotes de goma, en mans de qui estava? Dels radicals també? Jo podria arribar a aquesta conclusió. Però com que crec en la bondat i en les bones intencions dels governants, estic convençut que les raons per les quals ho va fer no és perquè estigués en mans de cap radical, pretesament radical –que, després, en el següent punt, també en parlarem, de radicalismes– sinó perquè va creure que era la millor opció –va creure que era la millor opció.

I ho he dit moltes vegades, la policia de Catalunya, si és tan bona policia –que ho és–, si té aquest reconeixement dels ciutadans –que el té–, és per moltes raons, probablement per la feina que fan cada dia i que és molt anònima i que no es reconeix prou. Parlem massa, a vegades, de sorolls i no de la feina efectiva que fan dia a dia el Cos de Mossos d'Esquadra. Però si és una bona policia i és reconeguda com una bona policia, i aquest Govern la reconeix com una bona policia, és justament perquè mai s'ha cregut perfecte i sempre ha estat disposada a enriquir-se, a escoltar i a millorar. I aquest és el capteniment que sempre ha tingut el Cos de Mossos d'Esquadra. I aquesta és la voluntat d'aquest Govern, de sotmetre el Cos dels Mossos d'Esquadra, com totes les instàncies d'aquesta Administració, a l'escrutini, sí, a l'escrutini dels ciutadans, a l'escrutini d'aquest Parlament, a l'opinió, al contrast. Perquè això és la democràcia, com vostè sap, i per això vam proposar aquesta comissió, i per això estem convençuts que aquesta comissió és un bon marc per arribar a acords i per debatre sobre el futur del Cos de Mossos d'Esquadra, com probablement seria bo que ho féssim en molts altres àmbits i en moltes altres qüestions.

Per tant, sí, confiança; sí, millora permanent; sí, debat, i sí, la confiança es concreta amb fets, amb aposta, amb pressupostos, amb recursos i amb mitjans. La resta, jo crec que és paraules, paraules i paraules. I les paraules són molt importants, però des-

prés de les paraules han de venir fets, i em sembla que hem d'abandonar, per sobre de tot, el partidisme, i em sembla que en aquest discurs permanent de posar en dubte la voluntat del Govern de creure en el Cos de Mossos d'Esquadra hi ha una voluntat profunda de partidisme per part, en aquest cas, del ponent d'aquesta interpel·lació.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula ara, en el torn de rèplica, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies. (Pausa.) Ara; ara sí. Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, senyor conseller, li agraeixo que em llegeixi els articles. Jo també llegeixo allò que ens diu a través d'alguns digitals, que déu-n'hi-do el pujat de to que era; gairebé ens dediquen un titular.

Però, en qualsevol cas, això a banda, jo sempre havia pensat, presidenta, que les interpellacions eren perquè el Govern ens contestés allò que li demanàvem. Jo li he demanat què en pensava d'aquesta unitat externa de control i vostè m'ha parlat de les pilotes de goma. Sí, jo tenia una posició contrària en el seu moment; es van suprimir perquè es van posar els *foams*, que ara es volen treure. Però, en qualsevol cas, la policia en el seu conjunt, hi ha una resolució que és la número 13, si no vaig errat, que diu: «Escolta, és un equilibri de forces que no es pot perdre». Aquest és el punt substantiu i en el qual no daixò. Reitero la pregunta, perquè seria bo començar aquesta comissió sabent quin és el criteri del Govern.

Vostè ha retratat el meu, en origen, i ha dit: «Escolti, l'honora el fet d'haver canviat.» Jo dic: «En origen, quin és el seu criteri sobre el que proposa la CUP? En origen, quin és el seu criteri?» Atès que no és un soci irrellevant. És el que el dona l'estabilitat, suposadament, governamental i parlamentària. I, en aquest sentit, dir: «Escolti, si vostè està disposat a dissentir d'això, perquè creu, com jo i com nosaltres, que la policia té prou mecanismes per corregir, per adaptar-se i per millorar...» Perquè, si alguna organització és autocrítica, els asseguro que és la policia –i això ho sap vostè, ho sé jo i ho sap tothom que ha passat per Interior–, doncs si vostè creu que és això, prescindeixi d'aquest suport. I aquí en té un de franc, per fer les coses definitivament ben fetes.

I diu: «Escolti, i el que no són pressupostos? Equipaments, daixò... Són punyetes, *parole, parole, parole*.» Vostè creu que els 1.200 agents de policia que van manifestar-se fa dues setmanes demanaven armilles o demanaven pistoles o demanaven una equipació o demanaven més comissaries? No, demanaven respecte; demanaven el respecte que no han trobat en el Govern amb una votació que es va fer aquí (*aplaudiments*), en el debat de política general. Demanaven aquest respecte. Després s'han afanyat a corregir..., l'han interpel·lat amb allò del *disco solicitado* dues vegades a vostè mateix, i han fet una resolució i vam acabar votant que sí que respectàvem els Mossos. Però no se'n van adonar, en aquell moment, que els l'havien perdut o, com a mínim, que les policies en general i particularment els Mossos d'Esquadra tenen la percepció i la certesa absoluta de que vostès els hi han perdut el respecte. Perquè li asseguro que els que van anar a la manifestació no anaven per demanar equipaments. Ei, i per la millora dels equipaments, per tramitar tot el tema gens menor de les jubilacions, per tramitar l'increment de mossos d'esquadra. I desitgem que la junta de seguretat de divendres excel·leixi i vagi molt bé, i l'aplaudirem. Ens tindrà sempre al seu costat, vostè i el Cos de Mossos d'Esquadra, i qualsevol representant del Departament d'Interior que s'ocupi, en definitiva, de fer progressar la nostra policia materialment.

Però també hi ha intangibles, que vostè pot qualificar de *parole, parole, parole*, però per nosaltres no són en absolut anecdòtics ni irrellevants, sinó que formen part, en definitiva, de quina és l'ànima del cos de policia.

I, per tant, reitero –reitero– aquesta proposta que li hem fet. I reitero la pregunta. Ens interessa, seria raonable saber, com vostès sabien en origen el 2013 quina era la posició del Govern respecte a una proposta... Perquè no..., és una proposta realment agosarada –em continc en l'adjectivació. No l'hem vist en cap policia del nostre entorn. Que hi hagi un òrgan extern, privatitzat, fora del Govern i que no sigui judicial, que tingui capacitat de sanció. Hem de saber on volem anar.

Amb nosaltres compti-hi per millorar, però per beneir segons quines propostes, escolti, no hi compti. Amb el nostre grup no compti per res a l'hora, en definitiva, d'afeblir el Cos de Mossos d'Esquadra. No hi compti absolutament per res. Perquè no hi serem, perquè no hi serem de cap de les maneres, no?

Per tant, respongui'ns, en definitiva, què pensa respecte a això. Respongui'ns, en definitiva, què vol dir –perquè és la tercera vegada que l'hi preguntem–, què vol dir des del Departament d'Interior o com es tradueix això de fer l'embat. Perquè no és un tema gens menor. Estem parlant d'un cos armat i estem parlant de fer un embat democràtic. Ens ho pot explicar, com es tradueix això, com s'entén, com es llegeix?

Per tant, en definitiva, honorable conseller, no estem parlant de *parole, parole, parole*. Aquí ens té, doncs, per fer-li costat en tot el que siguin les millores, per descomptat, materials del cos. I no, no competirem a veure qui el respecta més, però, per favor, no utilitzi tampoc vostè aquest to del menysteniment del *parole, parole, parole* quan algú intenta defensar el cos. El que van fer va ser patinar en el debat de política general amb una resolució, votant en contra del cos, i els hi va sortir el que els hi va sortir.

Per tant, reconduïm les coses, respecte, però, sobretot, dibuixi'ns quina és la visió del Govern, perquè alguna en deu tenir, suposo, respecte a aquesta comissió i respecte a aquest punt concret, perquè no és gens menor. Per nosaltres, és absolutament decisiu.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies. Bé, no digui el que no he dit. Jo sempre... No digui el que no he dit. *Parole, parole, parole*; només *parole, parole, parole* no serveix per res. Això és el que he dit. Les paraules són molt importants. Oi tant si ho són! I el respecte al Cos de Mossos d'Esquadra es mostra amb paraules i es demostra també amb fets. I amb suport concret.

I sempre s'oblida d'una part. Ara li explicaré dos exemples de dos coses que sempre s'oblida. A la manifestació demanaven respecte. No se n'oblidi, eh? El demanaven a tota la cambra, eh? Vostè assenyalava només el Govern, però assenyalaven tota la cambra. Van dedicar-se moltes hores a deixar clar això. El que passa, que alguns partits se'n van oblidar. Però van deixar molt clar que era a tots els representants polítics i que les coses venien de lluny. Primera reflexió.

Segona. Sap què és el que deien? Prou partidisme. Prou utilitzar Mossos d'Esquadra com un instrument electoral. I jo també l'hi demano aquí: prou partidisme, prou utilitzar els Mossos d'Esquadra com una arma electoral. Perquè em sembla que debilita, bàsicament, el cos, i per tant la institució, i per tant el país. I, en aquest sentit, em sembla que ens equivoquem.

La segona cosa que sempre se n'oblida. Miri, crítica dos propostes... Vagi per en davant que nosaltres creiem que això s'ha de debatre a la comissió, i, per tant, el nostre posicionament el tindrem a la comissió, no abans, perquè no la volem devaluar, perquè volem que allà es discuteixin les coses, que és el marc que ens hem dotat per discutir-les, i, per tant, allà ho farem. Però sempre s'oblida d'una part. Aquest..., aquest... Ha fet referència a dos propostes, no? El de les bales de *foam*, en concret,

i a l'element extern, aquest, no?, a l'entitat o simple organisme d'avaluació externa que proposa la Candidatura d'Unitat Popular. I, davant d'aquesta afirmació, vostè la considera radical, perillosa. És la mateixa que tenen els comuns. I el seu partit, Units per Avançar, porta la seguretat a una ciutat on l'alcalde és d'aquest mateix partit, l'alcaldesa és d'aquest mateix partit. I aquests, com que governen amb vostès –com que governen amb vostès–, aquesta proposta ja no és la d'un partit radical, la d'un partit perillós. No, no. D'aquests s'oblida, i això també cal recordar-ho. Perquè, sap què és fer això? És justament del que n'està cansat molta gent, que és del partidisme. *(Aplaudiments.)*

Per què allò...? Per què allò que és tan radical? Per què allò que és tan perillós? Per què allò que és tan perjudicial per al Cos de Mossos d'Esquadra, que els invalida per a tot i els converteix en una organització marginal a la qual cal assenyalar permanentment per unes propostes que fan els mateixos socis seus, aleshores no les denuncia. Per què no ho fa? Per partidisme. I aquest és un dels problemes que estem patint.

Jo el convido que vagi, el seu partit, a la comissió amb aquest afany de consens, d'arribar a acords, de diàleg, que em sembla que és el que el Cos de Mossos d'Esquadra necessita. Entretant, nosaltres, evidentment com vostès, n'estic segur, seguirem intentant que hi hagi consensos. Seguirem treballant, seguirem dotant el Cos de Mossos d'Esquadra dels mitjans que necessita. I, naturalment, seguirem donant-los suport, dia a dia, en el seu treball permanent. Amb fets i amb paraules; amb paraules i amb fets, que em sembla que és el que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, el convido que participem de la comissió, que en el seu marc debatem tot allò que estimi més oportú, i sobretot, que ens allunyem dels discursos populistes, simplistes i partidistes, que ens sembla que no beneficien a ningú.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el futur d'Europa

300-00066/13

Passem ara al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre el futur d'Europa, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera, per ser-hi. Conseller... Europa a vegades ens fascina però a vegades ens costa, i quan tenim dubtes sobre Europa, a mi m'agrada dir que tenim..., és un bon moment per rellegir Steiner i la seva idea d'Europa, que és aquest llibre que és poesia en prosa i que ens explica com som i per què som europeus. I no només som europeus, que això no és tria, sinó que som europeistes, i això sí que és tria.

De fet, Junts per Catalunya som europeistes per la mateixa raó que som independentistes: perquè estimem els valors de la democràcia i perquè sabem que ens cal vetllar per un millor futur per a la nostra gent gran i per a la nostra gent més jove. I presentem aquesta interpel·lació sobre el futur d'Europa perquè Junts és un partit compromès amb Catalunya, en la mateixa mesura que estem compromesos amb els valors fundacionals europeus. I si afirmem que la Unió Europea s'ha desviat dels seus valors fundacionals no fem altra cosa que, precisament, reconèixer que aquests valors fundacionals són útils, són necessaris i han de ser recuperats. De fet, són imprescindibles, ara que la pandèmia de la covid ha fet evident, per si calia encara més,

que el vell món no acaba de morir, però que hem de fer néixer un nou món per si volem escriure en temps futur.

D'on venim en el projecte europeu? La necessitat contemporània d'associar-se per part de les nacions europees neix de la derrota del nazisme i del feixisme. Efectivament, quan el nazisme i el feixisme van ser derrotats, havent provocat l'extermini més gran mai documentat, Europa afirma que només des de la cooperació i els principis democràtics podem enterrar els totalitarismes i evitar que es reproduixin. I sí, avui Europa s'ha apartat d'aquests principis fundacionals i el naixement de feixismes arreu amb noms i cares diverses en són una bona prova. Però això no ens fa allunyar-nos ni un mil·límetre de l'estima i la determinació que tenim per al projecte europeu original, que poèticament escrivia Steiner i que fonamenten i anticipen Schuman i Monnet.

Divendres passat diversos diputats d'aquest Parlament, amb la seva presidenta al capdavant, érem a Berga, on cada vespre –aquell era el 1392è vespre consecutiu– s'interpreta el *Cant dels ocells*. Van començar a fer-ho per fer present l'exili i la pressió del Govern del president Puigdemont i dels líders socials, i ho continuen fent cada dia recordant els més de 3.500 represaliats i els exiliats a Bèlgica i a Suïssa. És evident que a l'Europa que imaginem no hi ha espai per a la repressió política que hem viscut i vivim encara, com és evident que Espanya continua en guerra amb la democràcia, que és també estar en guerra amb els valors europeus. I la perd. Ho hem vist en la seva actuació contra el president Puigdemont a l'Alguer, fracassada. Ho hem vist contra Valtònyc, lliure a l'Europa lliure. Ho hem vist a la persecució de l'anterior Mesa d'aquest Parlament, de forma especialment ridícula la setmana passada amb el vicepresident Costa. I ho hem vist, encara avui, amb els processos judicials contra «els nou de Lledoners».

Govern qui governi l'Estat, el Partit Popular, els socialistes o els comuns, la persecució contra la dissidència política es manté inalterable, i per això diem i a molts no els agrada escoltar-ho, que Espanya està en guerra contra la democràcia, que Espanya vulnera els principis democràtics, que Espanya vulnera els principis europeus.

I precisament per això diem com n'és de perillós llançar el missatge que Espanya negocia, que Espanya està disposada a negociar, que està disposada a dialogar o que està disposada a acceptar les regles del joc democràtic, perquè és mentida, els fets demostren que és mentida. I a Europa, certament, també existeix una manca de valentia per tractar Espanya en els mateixos termes que es fa amb Polònia, per exemple; una Espanya que en innumerable ocasions ha violat la supremacia del dret europeu o ha dut a terme accions contra la dissidència política. Però la via cada dia és més estreta perquè, paradoxalment, una de les accions més greus provocades per la repressió espanyola, l'exili del president Puigdemont i de part del seu Govern, ha generat un dels espais de denúncia i altaveu més potent en contra de la repressió espanyola a l'exterior, un altaveu potent al cor d'Europa que no para de deixar en evidència l'estratègia de repressió espanyola contra l'independentisme a Catalunya. És per això que cal posar en relleu la tasca de l'exili com a eina internacionalitzadora de denúncia de la repressió de l'Estat i la figura del president Puigdemont com a líder que va molt més enllà del seu paper com a president de la Generalitat, i que s'ha convertit en una figura europea que representa i encarna per a molts ciutadans de la Unió la defensa dels drets humans, la democràcia i la llibertat. Un altaveu que no para de repetir una veritat que fa mal: és el dret europeu el que fa possible la protecció dels catalans perseguits pels aparells de l'Estat. És a dir, la repressió contra Catalunya situa Espanya fora del consens europeu.

I ja que parlem d'altaveus, no podem deixar d'esmentar i destacar la darrera victòria judicial de Valtònyc, de Josep Miquel Arenas, que ha estat la seva lluita valenta i tossuda la que ha deixat no només en evidència un cop més l'Estat espanyol, sinó que ha fet Europa una mica millor acompanyant un estat europeu a reconèixer

que privilegis monàrquics i república són incompatibles. Gràcies, Valtònyc. (*Aplaudiments.*)

Però la nostra, la nostra no és només una feina de denúncia, sinó que també ha de ser una feina propositiva sobre quina Europa volem i quins camins proposem transitar fins a aconseguir-la.

A principis d'aquest any 2021, sap perfectament, consellera, eurodiputats de Junts per Catalunya, d'Esquerra, del PNB, de Bildu, del Sinn Féin, de Regions i Pobles Solidaris han creat un grup a favor del dret a l'autodeterminació que plantejarà en la propera conferència sobre el futur d'Europa l'impuls d'una acta de claredat europea per resoldre les disputes democràtiques sobre la lliure determinació al si de la Unió Europea, el Self-Determination Caucus, que va comptar en el seu manifest fundacional amb la participació activa del president Puigdemont, dels eurodiputats Fernando Barrena, Izaskun Bilbao, Jordi Solé, Chris MacManus, François Alfonsi, Toni Comín, Clara Ponsatí i Diana Riba. I es crea com un grup d'eurodiputats pertanyents a nacions sense estat i nacions amb disputes territorials que advoquen perquè aquestes comunitats puguin exercir lliurement i democràticament el seu dret a l'autodeterminació d'una manera legalment reconeguda.

El seu objectiu és treballar dins de les institucions europees per promoure els seus punts de vista comuns i defensar la necessitat d'una llei europea de claredat com a eina per resoldre disputes democràtiques sobre l'autodeterminació al si de la Unió Europea.

El manifest fundacional recorda que aquest instrument legal ja va ser inclòs al Manifest d'Estrasburg aprovat per l'Intergrup de Minories a l'Eurocambra l'abril de 2014. I subratlla que el seu objectiu és promoure el diàleg, l'acord i una decisió democràtica recolzada per una majoria qualificada de la ciutadania per resoldre aquells conflictes que els processos esgoten a nivell local.

Es tracta, doncs, de generar una nova eina que estudiï, analitzi i proposi experiències conegudes i aplicades en el marc internacional i europeu davant de problemes similars, i a més a més, s'ha de basar en la doctrina de les Nacions Unides sobre el dret a l'autodeterminació. Les realitats nacionals, totes les realitats nacionals europees, han de reflectir-se en el concepte de diversitat que es troba en el mateix lema de la Unió Europea, on hi ha nacions sense estat i nacions amb disputa territorial en graus molt diferents de reconeixement i autonomia i aspiracions molt diverses.

I és aquest marc..., i és en aquest marc de la propera conferència europea sobre el futur d'Europa, que ens ofereix una molt bona oportunitat per elevar i debatre sobre aquestes qüestions i sobre les qüestions que afecten nacions sense estat i nacions en disputa territorial, que aspirem a crear o a completar al nostre propi estat. I per això, la necessitat peremptòria d'una llei europea de claredat que no estigui sotmesa als capricis de cap estat, sinó a allò que marca i delimita el camp de joc democràtic de respecte, promoció i reconeixement de tots i cadascun dels drets humans en la seva dimensió individual i col·lectiva.

Els problemes territorials no són problemes interns dels estats que els pateixen; són crisis europees i han de ser tractats com a tals. Com podeu veure, la nostra proposta, la nostra recepta per a Europa és la mateixa que proposem per a Catalunya: més democràcia, més drets civils i polítics, més poder de decisió per a les persones i estructures de decisió més participatives i transparents.

I amb qui ens contraposem, consellera? Doncs amb el suposat europeisme d'Espanya, el que incompleix les directives europees, el que té sentències condemnatòries per part del Tribunal Europeu dels Drets Humans, el que empresona la seva oposició política i que dissol un parlament –aquest Parlament– democràticament escollit.

Volem una Europa que sigui més propera a la gent, que respecti la voluntat política de totes les nacions i que tingui en compte les cultures i les llengües que la conformen. Aquesta Europa plurinacional i plurilingüe que defensava a l'inici d'aquesta intervenció és l'Europa en la que vol i ha de treballar Catalunya per portar-hi el mi-

llor de casa nostra i per defensar-hi també els nostres interessos nacionals. Aquest és el nostre «Escolta, Europa», aquest és el nostre projecte, un projecte que és bo per a Catalunya i pensem també el millor per a l'Europa del segle XXI, perquè parla de democràcia, de drets socials i de drets polítics i de progrés. I sobretot perquè parla de futur. Un projecte del qual estem convençuts, i per això aquesta interpellació, pel qual treballarem plegats amb aquest Govern.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, avui ens ocupa una interpellació sobre el futur d'Europa i és molt important que en seu parlamentària dediquem..., a vegades parem un moment i ens dediquem a reflexionar sobre temes de fons, sobre temes que són importants per al nostre present i el nostre futur.

Catalunya sempre ha tingut una vocació internacional, de fet, ens arriba pel propi mar Mediterrani. Avui no farem classe d'història, però els primers consolats daten del 1253 en llocs com Tunis, Algèria o, al cap d'uns anys, Alexandria. El que està clar en qualsevol cas, quan un repassa la història de Catalunya, és que aquest país sempre ha tingut vocació d'estar present al món.

A Catalunya som mediterranis però som europeus. De fet, és el nostre àmbit indiscutible de referència i és també un compromís que ens ve de lluny, un compromís amb Europa que es va refermar amb el restabliment de les institucions catalanes de la Generalitat i que crec que queda ben plasmat en una frase que el president Pujol, l'any 85, va dir en un discurs que va fer sobre Europa a Aquisgrà, la que havia estat la capital de l'imperi carolingi. Repeteixo la frase literalment. Deia: «Volem construir un país, el nostre, i desitgem participar modestament en la construcció de tot Europa.» De fet, jo crec que, resumint, l'eslògan del departament que encapçalo podria dir que Catalunya ha de ser present al món i que volem participar en els reptes globals. Com a catalans hem de parlar d'Europa. Europa majoritàriament és una història d'èxit, de pau, de progrés econòmic; és la combinació que coneixem que combina millor la capacitat de generar riquesa amb la capacitat de redistribuir-la.

També tenim clar que cal renunciar a una part de la nostra sobirania, en funció d'aquesta unió. Però hem de ser exigents, perquè precisament, quan algú creu veritablement en un projecte, sempre aspira a millorar-lo. La Unió Europea no és perfecta i segurament tampoc passa pel seu moment de màxima popularitat. De fet, jo crec, humilment, que la millor forma de ser europeista és analitzar críticament els punts d'inflexió de la recent història del procés d'integració europea. Temes com la fallida ratificació del tractat, per la qual es va intentar establir una constitució europea el 2004, que va tenir, com a major fracàs, la pèrdua d'ambició quant al projecte europeu.

En aquesta mateixa línia, analitzar críticament la sortida a la crisi financera, que es va basar en aquesta austeritat ultraortodoxa, que no va acabar d'agradar a ningú. Tampoc ha estat exemplar el tractament de les crisis migratòries i els acords amb Turquia, que, de fet, van externalitzar una responsabilitat que ens tocava a tots.

Darrerament hem vist com un país votava en bloc abandonar, doncs, la Unió amb un referèndum, I, de fet, només les aparents conseqüències negatives del Brexit han frenat que altres països seguisin aquesta via. I Europa no es pot construir en base a la por a les conseqüències d'abandonar la Unió.

Les violacions del *rule of law* també a Europa posen en entredit el futur projecte europeu. Aquí m'agradaria citar el primer ministre belga, Alexander De Croo, que deia recentment una frase que subscriu al cent per cent. Cito també literalment: «La Unió Europea és una unió de valors, no és un caixer automàtic, no et pots embutxa-

car els diners si refuses els valors europeus.» El *premier* belga, de fet, té tota la raó, però grinyola, no?, que es dugui a terme la defensa dels valors de la Unió Europea en funció de càlculs polítics. Sentir què diuen ara sobre Polònia els mateixos líders europeus que van restar immòbils mentre un estat membre –Espanya– mantenia empresonats líders polítics i activistes catalans, doncs, provoca certa perplexitat i, per què no dir-ho?, una profunda decepció.

Per contra, per exemple, l'aproximació als desafiaments del coronavirus, amb tots aquests fons que coneixem bé, doncs, ha augmentat la capacitat de la Unió de defensar els interessos dels seus ciutadans.

En aquest context, per reforçar la legitimitat democràtica de la Unió, les presidències del Parlament, la Comissió i el Consell d'Europa han impulsat aquesta conferència sobre el futur d'Europa, que, mitjançant un procés de participació a escala europea, vol contribuir a fer visible les opinions i les propostes de la ciutadania, especialment dels joves. Aquesta conferència, evidentment amb limitacions metodològiques i d'impuls polític, però, ens permet posar el millor de nosaltres i aportar el nostre gra de sorra en un moment històric en el procés d'integració europea.

Així doncs, Catalunya participarà activament en aquesta conferència i ho farà amb veu pròpia. Es va aprovar un acord de govern que expressa la voluntat del Govern de la Generalitat de participar-hi, i ho farem a través d'una sèrie d'actes que promourà el Departament d'Exteriors i Govern Obert. Habilitarem un espai en un portal de participació ciutadana, organitzarem una sèrie de taules rodones al territori –de fet, en farem una a cada vegueria–, on discutirem, juntament amb els agents econòmics, socials i els ciutadans, doncs, els temes que articulen els debats de la Unió.

A banda dels temes proposats des de la pròpia Unió Europea, també parlarem del reconeixement de l'oficialitat del català, que no pot ser que, sent la tretzena llengua més parlada a la Unió Europea, sigui vetada i se li denegui l'estatus d'oficialitat, quan és un clar tema de manca de voluntat política, el fer-ho possible.

Clourem aquestes activitats vinculades a la conferència del futur d'Europa amb un gran acte final de reafirmació europeïsta on seran presents els principals actors que han representat Catalunya a Europa al llarg dels darrers anys. Tot això ho farem en seus d'universitats, perquè no se'ns acut un millor lloc on poder-ho fer.

Aprofitarem també aquesta oportunitat per fixar la posició del Govern en relació amb el sistema de governança de la Unió Europea. En aquest marc, una de les idees que volem traslladar és que Europa ha d'acceptar en el seu si la coexistència de nacions que esperen esdevenir estat. La qüestió catalana ha de deixar de ser una qüestió interna i, en aquest sentit, doncs, mereix una reflexió en profunditat. No demanarem a les institucions europees que simpatitzin amb la independència, no els pertoca fer-ho. Som realistes, sabem que és un club d'estats, però els demanarem que emparin el dret a l'autodeterminació.

Cap altre territori europeu ha vist com, any rere any, milions de ciutadans es manifestaven pacíficament en defensa del dret de l'autodeterminació. I deuran estar d'acord amb mi que el que no hi faltaven, en aquestes manifestacions, eren banderes europees.

La victòria de la candidatura encapçalada pel president Puigdemont va significar que Junts per Catalunya - Lliures per Europa assolís un dels percentatges de vot més elevats d'aquelles eleccions europees, gairebé un trenta per cent, i quinze punts superior a la mitjana europea. I això no succeeix per atzar.

Malgrat la decepció a què feia referència abans, els catalans sabem que Europa és el major espai de drets i llibertats del nostre petit país. Si Europa vol romandre com un far en la defensa dels drets humans, si vol mantenir el seu *soft power*, no pot condemnar les minories nacionals a un sentiment perpetu d'impotència i de negació constant de la seva voluntat. L'existència d'un marc legal que doni cobertura a

les secessions a nivell europeu és el millor escenari per reduir al màxim el potencial conflicte.

En aquest sentit, entenem que la feina dels Self-Determination Caucus és necessària i volem potenciar-la també en el marc d'aquest futur sobre la Unió Europea.

Vaig acabant. Jo porto tota la meua carrera professional treballant directament o indirectament en projectes europeus. Recordo amb especial il·lusió un encàrrec que em van fer fa anys de revisar l'organització del sector públic dels països dels Balcans precisament per adaptar-los a estàndards europeus com a part d'aquest projecte d'*enlargement* que no s'acaba de materialitzar, o en l'àmbit de la recerca, diverses activitats i projectes per cohesionar l'espai europeu de transferència del coneixement.

Es pot contribuir de moltes maneres a Europa. Jo particularment, com a consellera d'Acció Exterior d'aquest Govern, considero que Europa és el nostre marc de referència i que és la nostra obligació tenir-hi sempre una implicació total i a tots els nivells. Amb independència de les opinions particulars interessades, no hi ha cap dubte que els catalans ens sentim europeus i volem treballar per millorar aquest procés d'integració. I és per això que aquest Govern s'implica ara i s'implicarà en qualsevol debat que ajudi a construir, que ajudi a reconstruir la legitimitat democràtica de la Unió Europea, ja sigui a través d'aquest portal de participació o de les conferències que farem en totes les vegueries de Catalunya o aquest acte final que reunirà els representants que hem tingut tots aquests darrers anys en les institucions europees.

Sempre estarem fermes i sempre estarem compromesos amb el progrés de Catalunya i Europa, perquè entenem que aquest progrés és indissociable i són la mateixa cosa. En el marc d'aquestes jornades i de tots els debats que es produiran, us hi esperem a tots.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I amb aquesta interpellació arribem al final de la jornada d'avui. Els recordo que farem el minut de silenci ara a la façana de l'edifici. Després hi ha les constitucions de les comissions.

I suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i nou minuts.